

Johdatus Sri Ramanan elämään ja opetukseen

David Godman puhuu John Davidille

jd: Voitko aloittaa kertomalla meille jotain Ramana Maharshin aiemmasta elämästä? Kuinka hän havahtui nuorena poikana Maduraissa.

DG: Hänen etunimensä oli Venkataraman ja hän syntyi Etelä-Intialaiseen brahminperheeseen Tiruchuzhissa, pikkukaupungissa Tamil Nadussa. Hän tuli hurskaasta, keskiluokkaisesta perheestä. Hänen isänsä, Sundaram Iyer oli, ammatiltaan, 'kouluttamaton asianajaja'. Hän edusti ihmisiä lakiasioissa, mutta hänellä ei ollut tunnustettua pätevyyttä asianajajana. Tästä haitasta huolimatta hänellä näytti olevan hyvä ammatti ja yhteisössään hän oli hyvin arvostettu.

Venkataramanilla oli normaali lapsuus, jossa ei näkynyt mitään merkkejä tulevasta suuruudesta. Hän oli hyvä urheilussa, laiska koulussa, harrasti normaalin määrän pahaa ja osoitti hieman kiinnostusta uskonasioihin. Hänellä oli kuitenkin muutamia epätavallisia piirteitä. Kun hän nukkui, hän meni niin syvään tajutto-

muuden tilaan, että hänen ystävänsä saattoivat fyysisesti pahoinpidellä häntä ilman että hän heräsi. Hänellä oli myös poikkeuksellisen paljon onnea. Joukkuepeleissä, kummalla puolella hän pelasi, se aina voitti. Tämä toi hänelle lempinimen 'Tangakai', joka tarkoittaa 'kultainen käsi'. Se titteli annetaan ihmisille, jotka osoittavat omaavansa onnea paljon yli keskimääräisen määrän. Venkataramanilla oli myös luonnollinen lahjakkuus tamilkirjallisuuden koukeroihin. Varhaisessa teini-iässään hän tunsu sitä riittävästi korjataksees tamilinkielen opettajaansa, jos tämä teki virheitä.

Hänen isänsä kuoli, kun hän oli kahdentoista ja perhe muutti Maduraihin, kaupunkiin eteläisessä Tamil Nadussa. Joskus vuonna 1896, kun hän oli kuudentoista, hänellä oli merkittävä hengellinen heräämisen. Hän istui setänsä talossa, kun hänelle ilmestyi ajatus, että hän oli kuolemaisillaan. Hän pelästyi, mutta paniikin sijaan hän kävi maahan makaamaan ja alkoi analysoida, mitä oli tapahtumassa. Hän alkoi tutkia, mitä oli osana kuollessa: mitä kuolisi ja mitä selvisi hengissä tässä kuolemassa. Hän käynnisti spontaanisti itsetutkimuksen, joka huipentui, muutamassa minuutissa, omaan pysyvään heräämiseen.

Yhdessä hänen harvinaisista kirjallisista kommenteistaan tästä prosessista hän kirjoitti: ”Tutkimalla sisältä 'Kuka on näkijä?' Minä näin näkijän katoavan, jättäen pelkästään Sen, joka pysyy ikuisesti. Ei syntynyt yhtään ajatusta, joka sanoo 'Minä näin'. Miten sitten voisi syntyä ajatus, joka sanoo 'Minä en nähnyt'." Näissä muutamassa hetkessä hänen yksilöllinen identiteettinsä katosi ja

sen tilalle tuli Itsen täysi tietoisuus. Tämä kokemus, tämä tietoisuus, pysyi hänen kanssaan hänen loppuelämänsä. Hänellä ei ollut tarvetta tehdä enempää harjoitusta tai mietiskelyä, koska tämä kuolemankokemus jätti hänet täydellisen ja lopullisen vapautumisen tilaan. Tämä on jotain hyvin harvinaista henkisessä maailmassa: että joku, joka ei ollut kiinnostunut henkisestä elämästä, olisi muuttamassa minuutissa ja ilman mitään ponnistusta tai aiempaa harjoitusta saavuttanut tilan, johon muut etsijät käyttävät elämiä yrittäessään saavuttaa sen.

Sanon 'ilman ponnistusta', koska tämä uudelleen näytelty kuolema ja myöhempi itsetutkimus näyttivät olevan jotain, joka tapahtui hänelle ilman että hän itse sitä teki. Kun hän kuvailli tätä tapahtumaa telugunkielisessä elämäkerrassaan, siinä ei koskaan esiintynyt pronominia 'minä'. Hän sanoi, 'Ruumis makasi maassa raajat levällään,' jne. Tämä erityinen kuvaus jättää todellakin lukijalle sellaisen tunteen, että tämä tapahtuma oli täysin persoonaton. Jokin voima otti poika Venkataramanin, pani hänet makaamaan lattialle ja sai hänet lopulta ymmärtämään, että kuolema koskee kehoa ja yksilöllisyyden tunnetta ja ettei se voi koskettaa alla olevaa todellisuutta, missä ne molemmat esiintyvät.

Kun poika Venkataraman nousi ylös, hän oli täysin valaistunut viisas, mutta hänellä ei ollut kulttuurillista tai hengellistä yhteyttä arvioida oikein, mitä hänelle oli tapahtunut. Hän oli lukenut joitakin antiikin tamilpyhimysten elämäkertoja ja oli osallistunut

moniin tempelirituaaleihin, mutta kumpikaan näistä ei näyttänyt liittyvän uuteen tilaan, jossa hän löysi itsensä.

jd: Mikä oli hänen ensimmäinen reaktionsa? Mitä hän uskoi itselleen tapahtuneen?

DG: Vuosia myöhemmin, kun hän muisteli tätä kokemusta, hän sanoi, että hän ajatteli tuolloin, että häneen oli tarttunut outo sairaus. Hän ajatteli kuitenkin, että se oli niin mukava sairaus, että hän toivoi ettei toipuisi. Yhteen aikaan, pian kokemuksen jälkeen, hän arveli myös, että hän olisi voinut olla riivattu. Kun hän keskusteli tapahtumista Narasimhaswamin, hänen ensimmäisen englantinkielisen elämäkertakirjoittajansa kanssa, hän käytti toistuvasti tamilinkielistä sana *avesam*, mikä tarkoittaa hengen riivaama, kuvaamaan hänen ensimmäisiä reaktioitaan tapahtumaan.

jd: Keskusteliko hän siitä kenenkään kanssa? Yrittikö hän saada selville, mitä hänelle oli tapahtunut?

DG: Venkataraman ei kertonut perheessään kenellekään mitä hänelle oli tapahtunut. Hän yritti jatkaa ikään kuin mitään epätavallista ei olisi tapahtunut. Hän jatkoi koulunkäyntiä ja piti yllä normaaliuden pintakiiltoa perheelleen, mutta kun viikkoja kului, hän huomasi yhä vaikeammaksi pitää yllä tätä julkisivua, koska häntä vedettiin sisälle yhä enemmän ja enemmän. Elokuun 1896 lopulla

hän vaipui syvään imeytymisen tilaan Itsessä, kun hänen olisi pitänyt kirjoittaa teksti, jonka oli saanut rangaistuksena siitä, kun ei ollut tehnyt koulutyötään kunnolla.

Hänen veljensä sanoi ivallisesti: 'Mitä hyötyä kaikesta tästä on tämän kaltaiselle?' merkityksessä, 'Mitä hyötyä on perhe-elämästä sille, joka viettää kaiken aikansa käyttäytyen kuin joogi?'

Huomautuksen oikeudenmukaisuus iski Venkataramaniin, saaden hänet päättämään jättää kotinsa ikuisesti. Seuraavana päivänä hän lähti, kertomatta kenellekään minne oli menossa, tai mitä hänelle oli tapahtunut. Hän jätti pelkän kirjelapun sanoen, että hän oli 'hyveellisessä yrityksessä' ja ettei rahaa tuhlattaisi hänen etsimiseensä. Hänen määränpäänsä oli Arunachala, suuri pyhiinvaelluskeskus muutama sata kilometriä pohjoiseen. Tässä kirjelapussa perheelleen hän kirjoitti 'Minä olen, etsiessäni isääni ja kuuliaisina hänen käskylleen, lähtenyt täältä'. Hänen isänsä oli Arunachala ja hylätessään kotinsa ja perheensä, hän seurasi Arunachala-vuoren sisäisiä kutsuja.

Hänellä oli jännittävä matka Tiruvannamalaihin, kestäen kolme päivää, sillä paremmalla tiedolla hän olisi saapunut sinne alle päivässä. Hän saapui syyskuun 1. päivä 1896 ja vietti loppuelämänsä täällä.

jd: Jollekin, joka ei tiedä paljoakaan Arunachalasta, voisit maalata kuvan siitä, millainen tämä paikka on ja mitä se merkitsee? Ehkä

myös sanoa millainen se oli ollut, kun Ramana Maharshi ensi kerran saapui.

DG: Tiruvannamalain kaupunki, siihen liittyvine Arunachala-vuorineen, on aina ollut suuri pyhiinvaelluskeskus. Kaupungin sydän ja sielu eivät ole muuttuneet niin paljon viime aikoina autoriksoista, TV-antenneista ja laajalla levinneistä lähiöistä huolimatta. Peruskulttuuri ja ihmisten elämäntapa Tiruvannamalaissa on varmaan ollut sama vuosisatoja. Marco Polo tuli Tamil Naduun 1200-luvulla matkallaan kotiin Kiinasta. Hänen kuvauksensa siitä, mitä ihmiset tekivät ja kuinka he elivät, on hyvin tunnistettavissa ihmisistä, jotka asuvat täällä tänään.

Tiruvannamalaissa on yksi Etelä-Intian tärkeimmistä *Sivalingam* temppeleistä. On olemassa viisi temppeliä, joista kukin vastaa yhtä elementtiä: maata, vettä, tulta, ilmaa ja tilaa (avaruutta). Tiruvannamalai on tuli-*lingam*.

Varhaisimmat merkinnät tästä paikasta palaavat noin 400-luvulle, jolloin se jo tunnettiin. Pyhimykset kiertelivät niinä päivinä ympäri Tamil Nadua, ylistäen Arunachalaa paikaksi, jossa Siva asuu ja suosittelivat kaikille sinne menemistä. Ennen sitä ei oikeastaan ole mitään merkintää, koska paikalliset ihmiset eivät varsinaisesti kirjoittaneet asioita muistiin tai tehneet kivitaloja, jotka kestäisivät.

On olemassa paljon vanhempi perinne, joka yhtäkkiä ilmestyy historiallisena asiakirjana noin 1500 vuotta sitten. Yksin-

kertaisesti, koska merkittävä ajattelutavan muutos sai ihmiset tekemään kunnollisia muistomerkkejä ja kirjoittamaan asioita muistiin. Sanoisin, että Ramana Maharshi oli, tässä historiallisessa asiayhteydessä, viimeisin ja luultavasti tunnetuin edustaja koko tässä erityisten pyhimysten virrassa, joita tämän paikan voima on vetänyt vähintään, arvelisin, 2000 vuotta.

jd: Milloin suuri temppeli rakennettiin?

DG: Se kasvoi kerroksittain, ruuduittain, sisältä ulospäin. Kerran siellä oli luultavasti noin pienen huoneen kokoinen pyhäkkö. Voit ajoittaa kaikki nämä asiat, koska temppelien seinät täällä ovat julkisia tietotoimistoja. Aina kun kuningas voittaa sodassa naapurinsa, hän panee jonkun talttaamaan sen temppelin seinään. Tai, jos hän antaa 500 eekkeriä jollekin, hän haluaa, että asia kaiverretaan myös temppelin seinään. Sinne kun menet, näet kuka voittaa taistelut ja mitä kuningas lahjoittaa ja kenelle.

Varhaisimmat merkinnät, niitä kutsutaan piirtokirjoituksiksi, sisemmässä pyhäkössä alkavat kahdeksannelta vuosisadalta, joten se on luultavasti se aika, jolloin se on rakennettu. Asteittain, noin 1600-luvulle saakka temppeli kasvoi suuremmaksi ja suuremmaksi ja suuremmaksi. Se saavutti nykyiset mittansa 1600-luvulla. Ihmisille, jotka eivät ole koskaan nähneet tätä rakennusta, sanoisin, että se on valtava. Arvelisin, että kukin neljästä sivusta on noin 200 metrin pitkä ja tärkein torni on yli 200 jalkaa korkea.

jd: Ja toisin sanoen minne Bhagavan tuli, kun hän saapui?

DG: Kun Bhagavan oli hyvin nuori, hän tunsi intuitiivisesti, että Arunachala merkitsi jollakin tavalla Jumalaa. Yhdessä säkeessään hän kirjoitti, 'Ajattelemattomasta lapsuudestani saakka Arunachalan äärettömyys oli loistanut tietoisuudessani'. Hän ei tiennyt silloin, että se oli paikka, johon hän voisi mennä; hänellä oli vain tämä yhteys sanaan Arunachala. Hän tunsi, 'tämä on pyhin paikka, tämä on pyhin tila, tämä on Jumala itse'. Hän kunnioitti Arunachalaa ja sitä, mitä se edusti, ymmärtämättä koskaan todella, että se oli pyhiinvaelluspaikka, johon hän voisi itse mennä. Vasta teini-iässä sattui, että yksi hänen sukulaisensa todella palasi täältä ja sanoi: 'Olen käynyt Arunachalalla'. Bhagavan sanoi, että se oli anti-kliimaksi (vastakohta). Ennen hän oli kuvitellut, että se oli hieno tai vaallinen valtakunta, jonne pyhät, valaistuneet ihmiset menivät, kun he kuolivat. Huomatessaan, että hän voisi mennä sinne junalla, hän oli hieman pettynyt.

Hänen ensimmäinen reaktionsa sanaan Arunachala oli ehdoton kunnioitus. Myöhemmin oli lyhyt antikliimaksinen aika, kun hän tajusi, että se oli vain paikka kartalla. Vielä myöhemmin, valaistumiskokemuksen jälkeen, hän ymmärsi, että se oli Arunachalan voima, joka oli kiihdyttänyt kokemusta ja vetänyt hänet fyysisesti tähän paikkaan.

Säe, jota juuri lainasin aikakirjoista, hänen alkuaikojensa suhteesta vuoreen:

Katso, tuolla [Arunachala] seisoo ikään kuin tiedostamaton. Salaperäinen on tapa, miten se toimii, yli kaiken ihmisen ymmärryksen. Ajattelemattomasta lapsuudestaani saakka, Arunachalan äärettömyys oli loistanut tietoisuudessani, mutta vaikka, kun olin oppinut joltakin, että se oli vain Tiruvannamalai, en tajunnut sen merkitystä. Kun se tynnytti mieleni ja veti minut itseensä ja minä tulin lähelle, näin, että se oli ehdoton hiljaisuus.

Viimeinen rivi sisältää erittäin mukavan sanaleikin. *Achala* on sanskritin kielellä 'vuori' ja se tarkoittaa myös 'ehdotonta hiljaisuutta'. Yhdellä tasolla tämä runo kuvailee Bhagavanin fyysistä pyhiinvaellusmatkaa Tiruvannamalaihinkin, mutta toisessa mielessä hän puhuu mielestään, joka palaa takaisin sydämeen ja tulemaan täysin äänettömäksi ja tyyneksi.

Kun hän saapui, ja tämä on jotain, jota et löydä mistään normaaleista elämäkerroista, hän sanoi, että hän seisoivat temppelein edessä. Se oli tuolloin suljettu, mutta kaikki ovet, suoraan sisimpään pyhäkköön, avautuivat spontaanisti hänelle. Hän käveli suoraan sisään, meni *lingamille* asti ja syleili sitä.

Hän ei todellakaan halunnut tätä versiota tapahtumista julkisuuteen kahdesta syystä. Ensinnäkin, hän ei halunnut kertoa ihmisille, että hänen ympärillään tapahtui ihmeitä. Kun tällaisia tapahtumia sattui, hän yritti vähätellä niitä. Toiseksi, hän tiesi, että temppelein papit olisivat hyvin järkyttyneitä, jos he saisivat selville, että hän oli koskettanut heidän *lingamiaan*. Vaikka hän oli brahmin, temppelein papit pitäisivät hänen tekoaan saastuttavana ja heidän olisi pitänyt tilata erityisen monimutkainen *puja lingamin* pyhittämiseksi. Koska ei halunnut järkyttää heitä, hän pysyi vaiti.

jd: Kyllä, olemme juuri tulleet temppeleistä ja siellä on valtava lukko ovella.

DG: Kyllä. Tavallisesti kukaan ulkopuolinen ei pääse lähellekään *lingamia*. Vartioiminen on perinnöllinen ammatti. Kenenkään tämän linjan ulkopuolelta ei sallita mennä sen metallitangon yli, joka on noin kymmenen jalkaa *lingamin* edessä.

Tässä tarinassa on toinenkin mielenkiintoinen näkökohta. Hänen valaistumisensa hetkestä lähtien Maduraissa, Bhagavanilla oli voimakas polttava tunne kehossa, joka meni pois vain, kun hän syleili *lingamia*. *Lingamin* koskettaminen maadoitti tai haihdutti energian. Temppelein *lingam* ei ole vain Arunachalan edustaja. Sen katsotaan olevan Arunachala itse. *Lingamin* syleileminen oli Bhagavanin ja hänen Gurunsa, Arunachalan fyysisen yhdistymisen lopullinen teko.

En ole lukenut Bhagavanin muista vierailuista sisempään pyhäkköön. Tämä on saattanut olla ainoa kerta, kun hän meni. Yksi vierailu riitti saamaan päätökseen tämän erityisen palan liiketoimintaa.

Bhagavan rakasti aina Arunachala-vuoren fyysistä muotoa ja vietti niin paljon aikaa kuin pystyi sen rinteillä, mutta hänen liiketoimintansa temppelin *lingamin* kanssa valmistui muutamassa minuutissa hänen saavuttuaan vuonna 1896.

jd: Olenko oikeassa, kun ajattelen, että siitä lähtien hän pysyi melko paljon temppelin rajojen sisäpuolella?

DG: Tämän dramaattisen saapumisen jälkeen, hän pysyi eri puolilla temppeliä useita kuukausia. Sinä päivänä, kun hän saapui, hän heitti pois kaikki rahansa paikalliseen altaaseen; ajeli päänsä, mikä on merkki fyysisestä luopumisesta; hän heitti pois kaikki vaatteensa ja vain istui ääneti, usein syvässä *samadhissa*, jossa hän oli täysin tietämätön kehostaan tai ympäristöstään. Hänen kohtalonsa oli pysyä hengissä ja tulla suureksi opettajaksi, joten ihmiset pakko-syöttivät häntä ja huolehtivat hänestä muilla tavoin. Ilman tätä kyseistä tehtävää, hän olisi luultavasti luopunut kehostaan tai kuollut fyysiseen heitteillejättöön. Ensimmäisten kolmen tai neljän vuoden aikana, jotka hän oli täällä, hän oli enimmäkseen tietämätön mistään hänen ympärillään. Hän söi harvoin ja yhteen aikaan hänen

kehonsa alkoi mädäntyä. Hänen jalkoihinsa tuli avoimia, märkiviä haavoja, mutta hän ei edes huomannut.

jd: Tällöinkö hän istui alhaalla tuollaisessa kellarikerroksessa?

DG: Kyllä. Oletko ollut siellä? Sitä kutsutaan Patala Lingamiksi. Hän oli siinä paikassa noin kuusi viikkoa. Tämän jakson lopussa hänet oli fyysisesti kannettu ulos ja puhdistettu.

Varhaisvuosistaan täällä hän sanoi, että hän saattoi avata silmänsä tietämättä kuinka kauan hän oli ollut tietämätön maailmasta. Hän saattoi nousta seisomaan ja yrittää ottaa muutaman askeleen. Jos hänen jalkansa olivat kohtuullisen vahvat, hän päätteli, että hän oli ollut kehostaan tietämätön suhteellisen lyhyen ajan – ehkä päivän tai kaksi. Jos hänen jalkansa nuljahtelivat, kun hän nousi kävelemään, hän ymmärsi, että hän oli todennäköisesti ollut syvässä samadhissa monta päivää, mahdollisesti viikkoja. Joskus hän avasi silmänsä ja huomasi, ettei ollut siellä, missä hän oli istunut, kun oli sulkenut silmänsä. Hänellä ei ollut mitään muistikuvaa siitä, kun hänen kehonsa siirrettiin yhdestä paikasta toiseen eräässä temppelein *mantapameista*.

jd: Tunnistiko kukaan häntä suureksi pyhimykseksi tai ainakin joksikin erityiseksi?

DG: Siellä oli muutamia. Seshadri Swami, joka oli myös paikallinen pyhimys, huomasi hänet, kun hän istui Patala Lingamissa. Hän yritti huolehtia hänestä ja suojella häntä, mutta ilman suurempaa menestystä. Bhagavan on puhunut yhdestä tai kahdesta muusta ihmisestä, jotka intuitiivisesti tiesivät, että hän oli hyvin korkeassa tilassa, mutta niinä päivinä heitä olivat hyvin vähän.

jd: Olivatko he ihmisiä temppelissä?

DG: Seshadri Swami asui temppelin sisällä. Oli varmaan myös pari kolme muuta ihmistä, jotka jo silloin tunnustivat hänen olevan jotain erityistä. Jotkut kunnioittivat häntä vain, koska hän eli niin askeettista elämää, mutta siellä oli eräs henkilö, joka tuntui tietävän, että hän oli korkeassa tilassa. Sen miehen isoisä, josta tuli myöhemmin ashramin asianajaja, oli yksi, jolla Bhagavan sanoi olleen täysi käsitys siitä kuka hän todella oli.

jd: Niinä päivinä voit helposti pitää hänen käytöstään merkinä hienoisesta hulluudesta, eikö totta? Esimerkiksi, ashramissa oli tänä aamuna mies yllään lannevaate, jokseenkin kuin Bhagavanin lannevaate, ranskalaisella aksentilla. Hän voisi olla kuuluisa pyhimys tai hän voisi olla hullu. Sitä ei voisi kovin helposti ratkaista tällä hetkellä.

DG: Ihmiset saavat täällä epävarmuuden tuoman edun, varsinkin jos ne istuvat koko päivän, täysin hiljaa ja syömättä. Sitä on vaikea teeskennellä. Sinä et istu täydessä lootuksessa, täysin liikkumatta, muutaman päivän vain saadaksesi ilmaisen aterian. Mutta silti se ei todista, että olet valaistunut. Täällä oli Bhagavanin aikaan mies, joka istui kahdeksantoista tuntia päivässä täydessä lootuksessa silmät kiinni. Hänen nimensä oli Govind Bhat ja hän asui Palakottussa, *sadhujen* yhdyskunnassa Ramanashramin vieressä. Hän yritti houkutella kannattajia vaikka Bhagavan oli elossa, mutta hän ei onnistunut kovin hyvin. Lopulta se on valaistuminen eikä fyysiset temput, joka houkuttelee todellisia kannattajia.

jd: Joten miten se tapahtui, että hän muutti sieltä ylös vuorelle?

DG: Oletko ollut paikassa nimeltä Gurumurtham? Se on temppeli noin mailin päässä kaupungista. Mies, joka huolehti Bhagavanista, pyysi häntä menemään ja pysymään mangotarhassa, joka oli tämän temppelin vieressä. Hän muutti sinne noin puoleksitoista vuodeksi. Se oli kauimpana vuoresta, jonne hän koskaan meni kaikkina hänen viitenäkymmenenä neljänä vuotenaan täällä. Jopa siellä hän oli enimmäkseen tietämätön kehostaan ja maailmasta. Hän sanoi, että hänen kyntensä kasvoivat useita tuumia pitkiksi. Hän ei kammannut tai pessyt hiuksiaan pariin vuoteen. Monta vuotta myöhemmin hän kommentoi, että jos hiuksia ei kammata, niistä tulee hyvin tak-

kuiset ja se kasvavat hyvin nopeasti. Gurumurthamin aikansa lopussa hänellä oli pitkät takkuiset hiukset ja pitkät kynnet.

Hän on sanonut, että hän saattoi kuulla ihmisten kuiskaavan ulkopuolella, sanoen 'Tämä mies on ollut siellä satoja vuosia'. Asketisminsa määrästä johtuen hän näytti vanhalta vaikka oli kahdeksantoista.

jd: Siitä tavasta, jolla kerrot tarinan, on aina ollut selvää, että hän oli pyhimys.

DG: Selvää kenelle? On helppo sanoa se jälkikäteen, mutta tuolloin oli monia paikallisia ihmisiä, joilla ei ollut hänestä minkäänlaista käsitystä. Tiruvannamalain alueella oli vuonna 1900 luultavasti 20000 asukasta. Jos parikymmentä ihmistä tuli katsomaan häntä säännöllisesti ja loput eivät välittäneet, se tarkoittaa, että 99,9% paikallisista ihmisistä eivät joko tienneet hänestä mitään tai eivät välittäneet hänestä tarpeeksi tehdäkseen hänen luokseen vierailun.

Hänen setänsä, joka tuli 1890-luvulla yrittääkseen tuoda hänet kotiin, kysyi ihmisiltä kaupungissa, 'Mitä hän tekee? Miksi hän käyttäytyy näin?' Vastaukset, joita hän sai, eivät olleet positii-visia. Hänen setänsä annettiin ymmärtää, että hän oli vain koulupinnari, joka tulisi viedä kotiin. Jopa myöhempinä vuosina Tiruvannalaissa oli paljon ihmisiä, joilla ei ollut hyvää näkemystä hänestä. Ihmiset, joista tuli hänen kannattajiaan, ovat niitä, jotka jätti-

vät muistiinpanoja, joten julkaistut näkemykset hänestä ovat hieman yksipuolisia.

jd: Joten, kun hän oli jo parikymppinen, oliko siellä jo kannattajia tulossa viettämään aikaa hänen kanssaan?

DG: Hän saapui, kun hän oli kuudentoista ja seuraavan kahden tai kolmen vuoden aikana hänellä oli joskus yksi päätoiminen apulainen, sekä muutamia ihmisiä, jotka silloin tällöin tulivat katsomaan häntä.

Todella vasta viime vuosisadan alkuvuosina ihmisiä alkoi tulla säännöllisesti. 1900-luvun ensimmäisen vuosikymmenen alkuun mennessä hänellä oli pieni joukko seuraajia. Muutamat ihmiset toivat hänelle ruokaa säännöllisesti ja muutamat muut olivat säännöllisiä vierailijoita. Suuri määrä uteliaita etsijöitä oli tullut katsomaan häntä ja mennyt pois. Näiden turistien lisäksi hänellä näyttää olleen ehkä neljä tai viisi vakinaista kannattajaa.

jd: Olivatko nuo ihmiset paikallisia?

DG: He olivat enimmäkseen paikallisia. Eräällä naisella nimeltään Akhilandamma, joka asui noin neljänkymmenen kilometrin päässä, oli tapana tulla kotikylästä ja tuoda hänelle ruokaa silloin tällöin. Toinen, Sivaprakasam Pillai, asui toisessa kaupungissa, mutta

hän tuli *darshaniin* säännöllisesti. Lähes kaikki muut asuivat täällä Tiruvannamalaissa.

jd: Ja hän meni mangotarhasta vuorelle?

DG: Vuoden 1901 paikkeilla hän muutti ylös Virupaksha-luolaan ja asui siellä noin viisitoista vuotta, mutta se ei ollut hyvä paikka ympärivuotiseen asumiseen. Kesällä se oli liian kuuma. Hän asui siellä noin kahdeksan kuukautta vuodessa ja siirtyi sitten muihin lähistön luoliin ja pyhäköihin kuten Guhai Namasivaya temppeli, Sadguru Swami-luola ja paikkaan nimeltä Mangopuuluola.

Ne ovat kaikki alle viiden minuutin kävelymatkan päässä Virupaksha-luolasta. Siellä on suuri allas, Mulaipal Tirtham, hieman alempana kuin Virupaksha-luola. Tämä oli *sadhujen* vedenottopaikka. Kaikki siellä ylhäällä olivat riippuvaisia tästä altaasta, joten kaikki heidän luolansa ja majansa olivat kävelyetäisyyden päässä tästä säiliöstä.

jd: Nyt siitä on tullut hieman kuin maatila, paljon lehmiä ja mitä teillä on.

DG: Asiat muuttuvat.

jd: Mutta itse asiassa siellä on puro, joka virtaa suoraan luolan ohi. Aina kun olen ollut siellä ...

DG: Siinä ei ole vettä ympäri vuoden ja kun Bhagavan muutti luolaan, sitä ei ollut lainkaan. Yhtenä kesänä siellä oli iso ukkosmyrsky, joka aiheutti vyöryn, joka kuljetti pois monia kiviä, jotka olivat luolan lähellä. Kun pirstaleet oli raivattu pois, havaittiin, että uusi lähde pulppusi läheltä kiviä. Kannattajat sanoivat, että se oli lahja Arunachalalta ja Bhagavan näytti olevan samaa mieltä heidän kanssaan.

jd: Se vaikuttaa mukavalta, pieneltä vedenottoaikalta.

DG: Se on hyvin kausiluonteinen. Meillä on juuri ollut puolentoista viikon hyvä sade. Jos ei sada, se kuivuu viikossa, joten se ei ole niin hyvä lähde.

jd: Onko se sama lähde, joka kulkee Skandashramin läpi?

DG: Ei, Virupaksha-luolalla on itsenäinen lähde. Skandashramilla on luultavasti paras lähde sillä puolen vuorta. Tätä lähdeä ei ollut, kun Bhagavan ensi kerran siirtyi vuorelle. Hän meni sinne kävelyille, – se on muutama sata metriä ylempänä Virupaksha-luolasta – huomasi kostean paikan ja ehdotti, että siitä kaivettaisiin, jotta nähtäisiin, jos siinä olisi hyvä vesilähde. Siinä oli, ja virta, joka nyt kulkee Skandashramin läpi, on korkeimmalla oleva jatku-

van veden lähde vuorella. Se on noin 600 metriä kaupungin yläpuolella.

jd: Tarkoittaako tämä sitä, että Skandashramia ei ollut niinä päivinä olemassa?

DG: Ei. Se on nimetty Kandaswami-nimisen miehen mukaan, joka alkoi rakentaa sitä viime vuosisadan alkuvuosina.

Kandaswami teki paikalla valtavan määrän työtä. Kun hän aloitti, rinne oli 45 asteen kulmassa. Hän kaivautui takaisin vuoren rinteeseen ja käytti kaivetun maaperän ja kivet tehdäkseen tasaisen terassin vuoren rinteelle. Hän istutettu monia kookos- ja mango-puita, jotka ovat edelleen olemassa. Se on kaunis paikka nyt, varjoisa keidas vuoren rinteellä.

jd: Joten kun Bhagavan muutti sinne, se oli melko lailla valmis. Siellä oli joitakin rakennuksia ja terassi?

DG: Terassi oli siellä ja nuoret puut oli istutettu, mutta siellä oli vain yksi pieni maja, joka ei ollut tarpeeksi suuri kaikille. Senaikaiset kannattajat järjestivät jonkinlaisen keräyksen ja pystyttivät rakennuksen, joka voidaan nähdä siellä tänään.

jd: Tiedätkö kuinka monta ihmistä siellä oli Bhagavanin kanssa? Puoli tusinaa?

DG: Virupaksha-luolassa noin neljä tai viisi olisi hyvä keskiarvo. Bhagavanin muuttaessa Skandashramiin, keskimääräinen luku oli ehkä kymmenen tai kaksitoista. Puhun ihmisistä, jotka elivät Bhagavanin kanssa koko ajan ja jotka nukkuivat hänen kanssaan. Oli monia muita ihmisiä, jotka vain vierailivat ja poistuivat.

jd: Joten jopa luolassa oli itse asiassa ihmisiä, jotka asuivat siellä hänen kanssaan?

DG: Kyllä, he söivät hänen kanssaan ja nukkuivat siellä yönsä. Monet heistä lähtivät päivällä tehdä asioita muualla. He eivät istuneet siellä koko aikaa. He olivat kaikki muuten miehiä. Siihen saakka kunnes Bhagavanin äiti saapui vuonna 1914, vain miehet saivat nukkua Virupaksha-luolassa. Vaikka virallista järjestelmää ei ollut, ihmiset, jotka asuivat Bhagavanin kanssa, pitivät yleensä itseään naimattomina *sadhuna*. He pitivät luolaa vain miesten ashramina.

Aluksi nämä *sadhut* eivät halunneet Bhagavanin äidin siirtyvän sisään heidän kanssaan. Kuitenkin, kun Bhagavan julisti, 'Jos pakotatte hänet lähtemään, aion myös minä lähteä yhdessä hänen kanssaan,' heidän oli peräännyttävä ja annettava hänen asua.

jd: Joten, kun hän asui luolassa, hän ei ollut 'perääntymässä' tai 'yksinäisessä hiljaisuudessa'. Tiedäthän, mielikuva Bhagavanista

on aina kuva tästä täysin äänettömästä, täysin yksinäisestä henkilöstä.

DG: Hän käyttäytyi eri tavalla elämänsä eri vaiheissa. 1890-luvun lopulla, kun hän oli teini-iässä, hän tuskin koskaan oli vuorovaikutuksessa kenenkään kanssa. Suurimman osan ajasta hän vain istui silmät kiinni, joko temppelissä tai lähellä temppeleitä ja pyhäkköjä. Hän tiesi, mitä oli tekeillä, sillä myöhemminä vuosina hän puhui usein tämän aikakauden tapahtumista, mutta hän tuolloin tuskin koskaan puhui. Lähes puhumattomuuden aikaa kesti noin kymmenen vuotta, jopa noin vuoteen 1906. Hän ei ollut tehnyt vaitiololu-pausta, vaan oli vain tilapäisesti menettänyt kyvyn tuottaa ääniä sanoiksi. Kun hän yritti puhua, aluksi vain eräänlainen kähisevä ääni tuli ulos hänen kurkustaan. Joskus hänen oli tehtävä kolme tai neljä yritystä saadakseen sanoja ulos. Koska hänen oli niin vaikeaa puhua, hän suosi hiljaisuutta.

Noin 1906-7, kun hän sai takaisin kykynsä puhua normaalisti, hän alkoi olla sanallisessa vuorovaikutuksessa ympärillään olevien ihmisten kanssa. Tähän aikaan hän vietti myös paljon aikaa vaeltaen itsekseen ympäri Arunachalaa. Hän rakasti olla ulkona vuorella. Se oli hänen pääintohimonsa, hänen ainoa kiintymyksensä.

jd: Ja se tapahtui yksin? Hän kulki ympäriinsä yksin?

DG: Joskus hän otti ihmisiä lyhyille kävelyille, mutta useimmiten hän oli yksin.

jd: Onko missään mainittu kuka oli hänen ensimmäinen opetuslapsensa? Ehkä meidän ei pitäisi sanoa 'ensimmäinen opetuslapsi'.

DG: Oli ihmisiä, jotka hoitivat häntä hänen ensimmäisinä vuosinaan täällä ja joiden voitaisiin katsoa olleen hänen varhaisimpia kannattajiaan. Kaikkein näkyvin oli Palaniswami, joka huolehti hänestä 1890-luvulta kuolemaansa asti vuonna 1915. Nämä kaksi olivat erottamattomia lähes kahdenkymmenen vuoden ajan.

jd: Joten tämä mies olisi asunut luolassa Bhagavanin kanssa?

DG: Kyllä, hän oli kokopäiväinen avustaja Virupaksha-luolassa. Hän asui myös Bhagavanin kanssa Gurumurthamissa.

jd: Ja vähitellen muut ihmiset kiinnostuivat ja tulivat melko pysyviksi. Oletettavasti siellä ei ollut muodollista aloittamista (initiaatiota)?

DG: En todellakaan tiedä kuka päätti, 'OK, voit nukkua täällä tänä yönä'. Siellä ei ollut johtoa, ei ilmoittautumisosastoa.

Kaikki olivat tervetulleita istumaan Bhagavanin kanssa – koko päiväksi, jos he halusivat. Ja jos he olivat siellä vielä yöllä,

he saattoivat myös nukkua siellä. Jos ruokaa oli saatavilla, jokainen, joka oli läsnä, voi osallistua.

Bhagavan ei koskaan välittänyt paljonkaan siitä kuka siellä oli ja kuka ei ollut, kuka sai jäädä ja kuka ei. Jos ihmiset halusivat jäädä, he jäivät ja jos he halusivat lähteä, he lähtivät.

jd: Ja oletettavasti näin jatkui. Tarkoitan, hän ei koskaan ollut aktiivisesti mukana ashramin hallinnassa, vai oliko?

DG: Virupaksha-aikana siellä ei ollut paljon tekemistä. Se oli kerjäävien *sadhujen* yhteisö, jotka vain asuivat Bhagavanin kanssa, kun heistä tuntui siltä. Ihmiset menivät kaupunkiin, kerjäsivät kaduilla, kokosivat ruokaa ja toivat sen takaisin Virupaksha-luolalle. Bhagavan sekoitti kaikki yhteen, jakoi sen ja se oli päivän ruoka. Jos ruokaa ei oltu kerjätty tarpeeksi, ihmisistä tuli nälkäisiä. Kukaan ei laittanut ruokaa, joten ajoittaista siivousta lukuun ottamatta ei ollut mitään töitä. Kun hänen äitinsä tuli vuonna 1914, ruuanvalmistus aloitettiin. Pikku hiljaa tultiin siihen tilanteeseen, että jos halusit elää koko ajan hänen kanssaan, sinun piti työskennellä.

Vielä nykyäänkin ihmisten, jotka syövät ja nukkuvat koko ajan ashramissa, täytyy työskennellä siellä. Se ei ole sellaisen ihmisen paikka, joka haluaa istua ja mietiskellä koko päivän. Jos haluat tehdä niin, asut jossain muualla.

jd: Joten millainen oli tilanne, kun he muuttivat Skandashramiin?

DG: Se organisoitui hieman, kun Bhagavan muutti Skandashramiin, mutta se oli silti kerjäävien *sadhujen* yhteisö 1920-luvun alkuun saakka. Bhagavan itse kävi kerjäämässä 1890-luvulla. En sanoisi, että hän kannusti kerjäämiseen, mutta hänen mielestään se oli hyvä perinne. Mene ulos ja kerjää ruokasi, syö sitä mitä ihmiset sinulle antavat, nuku puun alla ja herää seuraavana päivänä ilman mitään. Hän hyväksyi sydämellisesti tämän kaltaisen elämäntavan, mutta se ei ollut se, mitä hän itse voisi seurata, kun hän asettui paikalleen ja ashram kasvoi hänen ympärilleen.

jd: Ja hänellä oli vain lannevaate?

DG: Aivan alussa, muutaman ensimmäisen kuukauden aikana, hän oli alasti. Pari kuukautta sen jälkeen, kun hän saapui, temppelissä oli suuri festivaali. Jotkut kannattajista nostivat hänet ylös ja pukivat hänelle lannevaatteen, koska he tiesivät, että hänet olisi voitu pidättää, jos hän istui näkyvällä paikalla ilman vaatteita. Suurimman osan elämästään hän käytti vain lannevaatetta, joskus täydennettynä *dhotilla* (liinalla), jonka hän satoi kainaloidensa alle, mieluummin kuin vyötärön ympäri. Talviaamuina täällä on melko viileää, mutta hän ei koskaan näyttänyt haluavan tai tarvitsevan enempää vaatteita.

jd: Milloin ashram alkoi kasvaa?

DG: Tulo alas vuorelta oli iso askel Bhagavanin elämässä. Kun hänen äitinsä kuoli vuonna 1922, hänet haudattiin sinne, missä ashram sijaitsee nyt. Paikka valittiin, koska se oli hindujen hautausmaa niinä päivinä. Bhagavan jatkoi elämistään Skandashramissa, mutta noin kuusi kuukautta myöhemmin hän tuli alas vuorelta eikä mennyt enää takaisin ylös. Hän ei koskaan selittänyt mitään syytä asua vuoren alaosassa. Hän sanoi vain, ettei hän tunne mitään impulssia palata Skandashramiin. Tuolla lailla nykyinen Ramanashram alkoi.

jd: Eli ashram todella rakennettiin hindujen hautausmaalle?

DG: Kyllä. Niinä päivinä hautausmaa oli hyvinkin kaupungin ulkopuolella. Nyt kaupunki on laajentunut käsittämään Ramanashramin ja nykyinen hindujen hautausmaa on mailin kauempana kaupungin ulkopuolella.

jd: Miten ashram sai vallattua maata tästä ympäriltä?

DG: Paikan, johon Bhagavanin äiti haudattiin, itse asiassa omistaa *math*, uskonnollinen instituutio, kaupungissa. Miehellä, joka johti tätä organisaatiota, oli korkea käsitys Bhagavanista, joten hän luovutti maan syntyvälle Ramanashramille. Kun Bhagavanin äiti kuoli, kannattajien piti saada lupa tämän *mathin* johtajalta haudata hä-

net tähän maahan, mutta se ei ollut ongelma, koska myös hän oli opetuslapsi.

jd: Ja ensimmäinen rakennus, oliko se pyhäkkö äidin haudan ylle?

DG: No, pyhäkkö on hieman hieno sana. Todella upea kuva otettiin täällä vuonna 1922, pian sen jälkeen kun Bhagavan asettui tänne. Ainoa rakennus on kookospalmulehtinen maja. Näyttää siltä, että yksi hyvä tuulenpuuska voisi puhaltaa sen nurin. Ihmiset, jotka tulivat tapaamaan häntä sinä vuonna, ovat raportoineet, ettei siellä ollut tilaa edes kahdelle hengelle siinä huoneessa, jossa Bhagavan asui. Tämä oli ensimmäinen ashramin rakennuksista täällä: kookospalmulehtinen maja, joka luultavasti vuoti, kun satoi.

jd: Se on erittäin kaunis nyt – vettä, puita, riikinkukkoja. Sen on täytynyt olla hyvin alkeellinen kahdeksankymmentä vuotta sitten.

DG: Puhuin miehelle, joka puhdisti maan täällä. Hän kertoi minulle, että siellä oli suuria lohkaraita ja paljon kaktuksia ja piikkipensaita. Se ei ollut oikeastaan metsää. Ilmasto ei ole sopiva rehevälle metsälle eikä multaa ole nimeksikään. Kallio on usein lähellä pintaa ja kiviä on paljon. Tämä mies, Ramaswami Pillai sanoi, että hän vietti ensimmäiset kuusi kuukautta kampeamalla lohkaraita ylös sorkkaraudalla, vähentämällä kaktuksia ja tasoittamalla maata.

jd: Kun rakentaminen alkoi, oliko Bhagavan itse mukana siinä?

DG: En usko hänen rakentaneen ensimmäistä kookospuulehtistä majaa, mutta kun hän muutti tänne, hän oli hyvin paljon käytännönjohtaja. Ensimmäisen kunnollisen rakennuksen Äidin Samadhin ylle hän organisoi ja rakensi itse. Oletko nähnyt miten täällä tiilet tehdään?

jd: Mahdollisesti.

DG: Se on kuin mutakakkujen tekoa. Aloitat tiilenmuotoisella muotilla. Teet kasan mutaa ja käytät sitten muottia tehdäkseksi tuhansia mutatiiliä, jotka laitat ulos aurinkoon kuivumaan. Kun ne on asianmukaisesti kuivuneet, pinoat ne talon kokoiseen rakenteen, jossa on suuret reiät pohjassa, joista halot pannaan sisääni. Pinon ulkopuoli suljetaan märällä mudalla ja tulet sytytetään pohjassa. Kun tuli on syttynyt, myös pohja suljetaan. Tiilet poltetaan kuumassa, hapettomassa ympäristössä, samalla tavoin kuin hiiltä tehdään. Kahden tai kolmen päivän jälkeen tulet sammuvat ja jos mikään ei ole mennyt pieleen, tiilet on poltettu asianmukaisesti. Jos tulet sammuvat liian nopeasti tai jos sataa voimakkaasti polttamisen aikana, tiilet eivät paistu kunnolla. Kun näin tapahtuu, koko tuotanto menee usein hukkaan, koska tiilet ovat pehmeitä ja murenevia – enemmän keksejä kuin tiiliä.

Vuonna 1920 joku yritti tehdä tiiliä lähellä ashramia, mutta polttaminen oli epäonnistunut ja kaikki puoliksi poltetut tiilet hylättiin. Bhagavan, joka inhosi kaikenlaista haaskausta, päätti käyttää kaikki nämä kaupallisesti hyödyttömät tiilet rakentaakseen pyhäkön äitinsä haudan ylle. Eräänä iltana hänellä oli jokainen ashramista rivissä uunin ja ashramin välillä. Tiilet siirrettiin kädestä käteen kunnes niitä oli tarpeeksi ashramissa rakennuksen tekemiseksi. Seuraavana päivänä hän teki muuraustyön itse, kun hän ja hänen kannattajansa nostivat muuria samadhin ympärille. Bhagavan teki paljon työtä seinän sisäpuolella, koska ihmiset tunsivat että, koska sen piti olla temppeli, brahminien tulisi tehdä sisustustyö.

Tämä oli ainoa rakennus, jonka hän rakensi itse, mutta vuotta myöhemmin, kun suuret graniittiset rakennukset, jotka muodostavat suuren osan nykyisestä ashramista, rakennettiin, hän oli arkkitehti, insinööri ja rakentamisen valvoja. Hän oli siellä joka päivä, antaen ohjeita ja tarkastaen etenemisestä.

jd: Sanot, että hän 'inhosi haaskausta'. Kertoisitko siitä vähän?

DG: Hänellä oli sellainen asenne, että kaikki mikä tuli ashramiin, oli lahja Jumalalta ja että se olisi asianmukaisesti hyödynnettävä. Hän poimi irralliset sinapinsiemenet, jotka hän löysi keittiön lattialta, kynsillään ja vaati, että ne varastoidaan ja käytetään; hänellä oli tapana leikata valkoiset reunat ashramin kirjojen kopiaovedokista, ommella ne yhteen ja tehdä niistä pieniä muistikirjoja; hän

pyrki keittämään vihannesten osia, kuten munakoison piikkisiä päitä, jotka yleensä heitetään pois. Hän myönsi, että hän oli tämän suhteen hieman fanaattinen.

Hän huomautti kerran, 'Se on hyvä asia, etten koskaan mennyt naimisiin. Yksikään nainen ei olisi voinut sietää minun totumuksiani.'

jd: Palattaessa takaisin hänen rakennustoimintaansa, miten hän oli mukana päivittäisissä päätöksissä? Päättikö hän, esimerkiksi, minne ovet ja ikkunat tulivat?

DG: Kyllä. Joko hän selitti suullisesti, mitä hän halusi tai hän teki pieniä luonnoksia kirjekuorten selkiin tai paperipaloille.

jd: Se, miten kuvaat häntä nyt, on täysin erilainen Bhagavan kuin hän, joka istui *samadhissa* koko päivän. Useimmat ihmiset ajattelevat, että hän vietti koko elämänsä istuen hiljaa hallissa tekemättä mitään.

DG: Hän ei tykännyt istua hallissa koko päivää. Hän sanoi usein, että se oli hänen vankilansa. Jos hän oli poissa tehden jotain työtä, kun vierailijat saapuivat, joku tuli ja kertoi hänelle, että häntä tarvittiin hallissa. Siellä hän yleensä tapasi uusia ihmisiä.

Hän saattoi huokaista ja huomauttaa, 'Ihmiset ovat tulleet. Minun täytyy mennä takaisin vankilaan.'

jd: 'Täytyy mennä istumaan sohvalle'.

DG: Kyllä. 'Täytyy mennä istumaan sohvalle ja kertoa ihmisille miten tulla valaistuneeksi.'

Bhagavan nautti kaikenlaisesta fyysisestä työstä, mutta erityisesti hän piti ruoanlaitosta. Hän oli ashramin pääkokki vähintään viisitoista vuotta. Hän heräsi kello kaksi tai kolme joka aamu, paloitteli kasvikset ja valvoi ruoanlaittoa. Kun uuden ashramin rakentaminen jatkui 1920- ja 30-luvuilla, hän oli myös valvova insinööri ja arkkitehti.

jd: Luulen, että juuri se, mitä sinä olet juuri puhunut, on tavallaan erittäin tärkeää yleisesti. Ihmisille on syntynyt ajatuksia Bhagavanista. Useimmilla ihmisillä on hänestä kuva miehenä, joka istui sohvalla, näytti autuaalta eikä tehnyt mitään. Se, mitä kuvaillet, on täysin erilainen ihminen.

DG: Hänen tilansa ei muuttunut kuudentoista vuoden ikäisestä lähtien, mutta hänen ulkoinen toimintansa muuttui. Elämänsä alussa täällä Arunachalassa hän oli hiljainen ja teki harvoin mitään. Kolmekymmentä vuotta myöhemmin hänellä oli hektinen ja kiireinen aikataulu, mutta hänen kokemuksensa siitä, kuka hän oli, ei koskaan horjunut myöhemmän kiireisen vaiheen aikana.

jd: Pidän siitä tavasta, jolla puhut, koska sinä tavallaan tyrmäät paljon henkisiä myyttejä.

DG: Bhagavan koskaan tuntenut sitä tilannetta mukavaksi, jossa hän istui sohvalla 'Gurun' roolissa ja kaikki olivat hänen kanssaan lattialla hänen ympärillään. Hän tykkäsi tehdä työtä ja elää ihmisten kanssa, olla vuorovaikutuksessa heidän kanssaan normaalilla, luonnollisella tavalla, mutta kun vuodet vierivät, mahdollisuuksia tällaiseen elämään tuli vähemmän ja vähemmän.

Yksi ongelmista oli se, että ihmiset tunsivat usein suurta kunnioitusta häntä kohtaan. Useimmat ihmiset eivät voineet toimia normaalisti hänen ympärillään. Monet vierailijat halusivat laittaa hänet jalustalle ja kohdella häntä kuin jumalaa, mutta hän ei näyttänyt arvostavan tällaista kohtelua.

On joitakin hienoja tarinoita uusista ihmisistä, jotka käyttäytyvät luonnollisesti ja saavat luonnollisen vasteen Bhagavanilta. Majuri Chadwick kirjoitti, että Bhagavan tuli hänen huoneeseensa lounaan jälkeen, kävi läpi hänen asioitaan kuten utelias lapsi, istua sängyllä ja keskusteli hänen kanssaan. Kuitenkin, kun Chadwick kerran laittoi ulos tuolin odottaen Bhagavanin saapumista, vierailut loppuivat. Chadwick oli tehnyt muutoksen siitä, että oli 'ystävä', joka pistäytyi tervehtimässä, Guruksi, joka tarvitsi kunnioitusta ja erityisen tuolin. Kun tämä muodollisuus otettiin käyttöön, vierailut loppuivat.

jd: Niinpä hän piti itseään 'ystävänä', ei 'Mestarina'.

DG: Bhagavanilla ei ollut omaa näkökulmaa. Hän reagoi yksinkertaisesti samalla tavoin kuin ihmiset hänen ympärillään ajattelivat hänestä ja kohtelivat häntä. Hän saattoi olla ystävä, isä, veli, jumala, riippuen opetuslapsen tavasta lähestyä häntä. Eräs nainen oli vakuuttunut, että Bhagavan oli poikavauva. Hänellä oli pieni nukke, joka näytti Bhagavanilta ja hän tuuditti sitä kuin vauvaa, kun hän oli Bhagavanin luona. Hänen uskonsa tähän suhteeseen oli niin voimakas, että hän todella alkoi erittää maitoa, kun hän puristi Bhagavan-nukkeaan.

Bhagavan ei näyttänyt hyväksyvän mitään Guru-oppilas-suhdetta, joka piti uskovaisen huomion Itsessä tai Gurun muodossa, mutta samaan aikaan hän silti piti ja nautti ihmisistä, jotka pysyivät kohtelemaan häntä kuin normaalia olentoa.

Bhagavan sanoi joskus, ettei sillä ollut väliä miten tutkailit Gurua, niin kauan kuin voit ajatella häntä koko ajan. Äärimmäisenä esimerkkinä hän mainitsi kaksi ihmistä muinaisilta ajoilta, joka valaistuivat vihaamalla Jumalaa niin paljon, etteivät he voineet olla ajattelematta Häntä.

Tamilin kielessä on ilmaisu, joka merkitsee käännettynä 'Äiti-isä-Guru-Jumala'. Monet ihmiset tuntevat, että hän on niin.

Bhagavan itse sanoi, ettei hän koskaan tuntenut, että hän oli Guru Guru-oppilassuhteessa kenenkään kanssa. Hänen julkinen kantansa oli, ettei hänellä ollut opetuslapsia ollenkaan koska, kuten

hän sanoi, Itsen näkökulmasta ei ollut ketään, joka oli erilainen tai hänestä erillään. Olemalla Itse ja tietämällä, että Itse yksin on olemassa, hän tiesi, ettei ollut valaistumattomia ihmisiä, joiden tarvitsee valaistua. Hän sanoi, että hän näki vain valistuneita ihmisiä ympärillään.

Tästä huolimatta Bhagavan selvästi toimi Guruna tuhansille ihmisille, jotka uskoivat häneen ja yrittivät panna käytäntöön hänen opetuksiaan.

jd: Minkä jakson aikana Bhagavan oli aktiivisesti mukana rakennustyössä?

DG: Ashramin alkoi muuttua kookospuulehtisistä rakennuksista kivitaloiksi noin vuonna 1930. Iso rakennusvaihe tapahtui vuosina 1930-42. Äidin temppeli rakennettiin sen jälkeen, mutta Bhagavan ei valvonut sen suunnittelua ja rakentamista niin paljon. Tämä työ oli annettu alihankintana temppelin rakentajien asiantuntijalle. Bhagavan vieraili alueella säännöllisesti, muttei ollut niin mukana suunnittelussa tai teknillisissä ratkaisuissa.

jd: Jos jotkut olisivat käyneet noina kahtenatoista vuotena, he olisivat löytäneet Bhagavanin, joka ei istunut sohvalla. He olisivat löytäneet hänet ulkotöistä, valvomassa työntekijöitä?

DG: Se olisi riippunut siitä, milloin he tulivat. Bhagavanilla oli rutiini, josta hän piti kiinni. Hän oli aina hallissa aamulla ja illalla laulamassa – kumpikin noin neljänkymmenen minuutin jakso. Hän olisi siellä illalla, jutellen kaikkien ashramin työntekijöiden kanssa, jotka eivät voineet nähdä häntä päivällä, koska heillä oli eri tehtäviä eri puolilla ashramia. Hän oli paikalla jos saapui vierailijoita, jotka halusivat puhua hänelle. Hän käveli säännöllisesti vuorella tai Palakottuun, ashramin viereiselle alueelle. Nämä kävelyt tapahtuivat yleensä aterian jälkeen. Hän sovitti muut tehtävänsä näihin tapahtumiin. Jos mikään tai kukaan ei tarvinnut hänen huomiotaan hallissa, hän saattoi mennä ja katsoa kuinka kokit pärjäsivät tai mennä navettaan tarkistamaan ashramin lehmiä. Jos käynnissä oli iso rakennusprojekti, hän meni usein ulos tarkistamaan työn edistymisestä. Enimmäkseen kuitenkin, hän teki kierroksiaan rakennustyömailla lounaan jälkeen, kun kaikki muut viettivät siestää.

Hän valvoi monia työntekijöitä, ei vain niitä, jotka pystyttivät rakennuksia. Kannattajat hallissa sitoivat ja uudelleensitoivat kirjoja hänen valvonnassaan. Kokit toimivat hänen ohjeidensa mukaan, jne. Ainoa alue, johon hän ei näyttänyt olevan taipuvainen, oli sekaantuminen ashramin toimistoon. Hän antoi siellä veljelleen melko vapaat kädet, vaikka silloin tällöin hän puuttui asiaan, jos hän tunsu, että jotain, joka oli laiminlyöty, pitäisi tehdä.

Aikaisempina vuosina, vuoteen 1926, hän käveli myös Arunachalan perustan ympäri melko säännöllisesti.

jd: Kulkivatko muutamat ihmiset hänen kanssaan?

DG: Kyllä, suuret väkijoukot kulkivat hänen kanssaan myöhempiä vuosina ja kun hän kulki läpi kaupungin, siellä oli vielä enemmän ihmisiä odottamassa häntä, yrittäen syöttää häntä tai yrittäen saada hänet asuntoihinsa. Hän hylkäsi kaikki nämä kutsut. 1890-luvun jälkeen hän ei koskaan mennyt omakotitaloon kaupungissa.

Hän lopetti vuoren ympäri kiertämisen vuonna 1926, koska ihmiset alkoivat tapella siitä, kuka jäisi ashramiin. Kukaan ei halunnut jäädä pois, mutta jonkun oli aina jäätävä vartioimaan omaisuutta.

Lopulta hän sanoi: 'Jos minä lopetan sinne menon, ei synny enää taistelua siitä kuka jää pois.'

Hän ei enää koskaan kävellyt uudelleen.

jd: Sinä sanoit, että hän oli hyvin luonnollinen henkilö, joka piti hyvin tavallisista ihmisistä. Oletan, että hän piti myös eläimistä.

DG: Lähes kaikista. Olen lukenut, että hän ei erityisemmin pitänyt kissoista, mutta en tiedä, mikä sen todistaa. Sikäli kuin voin ymmärtää, hän rakasti kaikkia eläimiä ashramissa. Hän osoitti erityistä mieltymystä koiriin, apinoihin ja oraviin.

jd: Ja he, oletettavasti, asuivat myös ashramissa?

DG: Bhagavanilla oli tapana sanoa, että ihmiset ashramissa oli vallatulla maalla, joka kuului eläimille ja että paikallisilla villieläimillä oli varhaisempia vuokra-aikaoikeuksia. Hän ei koskaan hyväksynyt, että eläimiä ajettiin pois jotta tehdään enemmän tilaa ihmisille tai koska jotkut ihmiset eivät pitäneet eläimistä ympärillään. Hän piti aina eläinten puolta silloin, kun niitä yritettiin heittää sieltä pois tai tuottaa niille hankaluutta millään tavalla.

Hänellä oli oravia sohvallaan. Ne muuttivat sisään ja tekivät pesiä ruohokattoon hänen päänsä päälle, ne juoksivat ympäri hänen kehoaan ja niillä oli vauvoja hänen tyynyillään. Kerran hän oli istunut jonkun päälle ja tukehdutti sen vahingossa. Niitä oli kaikkialla.

jd: Hän kuulostaa hyvin tavalliselta henkilöltä, joka tunsi sen normaaliksi ja luonnolliseksi, että hänellä oli eläimiä ympärillään.

DG: Se oli luonnollista ja normaalia hänelle, mutta se ei ollut luonnollista ja normaalia monille ihmisille, jotka kokoontuivat hänen ympärilleen. Bhagavanin oli aina taisteltava eläinten kulmassa varmistaakseen, että ne saivat asianmukaista hoitoa, tai ettei niitä tarpeettomasti haitattu.

Uusi iso halli, kivitalo Äidin temppelin edessä, rakennettiin Bhagavanille 1940-luvulla. Vanha halli, jossa hän oli asunut 1920-luvun lopulla lähtien, oli silloin liian pieni ihmisjoukoille, jotka halusivat nähdä hänet. Uusi halli oli suuri, suureellinen, graniittinen

tila, joka muistutti temppelin *mantapamia*, mutta se oli pelottava paikka joillekin ihmisille ja kaikille eläimille.

Kun Bhagavanille osoitettiin paikka minne hän meni istumaan, hän kysyi, 'Entä oravat? Missä he voivat elää?'

Siellä ei ollut niille rakoja, joissa istua tai ruohotarpeita reipiä niiden pesiä varten. Bhagavan valitti myös, että rakennus pelotti joitakin köyhiä ihmisiä, jotka halusivat tulla katsomaan häntä. Hän näki tämän kaltaiset asiat aina altavastaajan puolelta, olipa eläin tai ihminen.

jd: Se suuri kivisohva tuntuu jotenkin olevan väärälle henkilölle.

DG: Kyllä, se ei sopinut hänen tyyliinsä lainkaan. Siellä oli kuvanveistäjä tekemässä kivipatsasta hänelle samalla, kun viimeistelytyötä tehtiin tähän uuteen halliin. Kun Bhagavanille kerrottiin, että tämä uusi veistetty, graniittinen sohva oli hänelle, hän totesi, 'Antakaa kiviswamin istua kivisohvalla'. Lopulta hän siirtyi tähän halliin, koska ei ollut mitään muuta paikkaa, missä hän voisi tavata suuren joukon ihmisiä, mutta hän ei asunut siellä kauan.

jd: Ja tämä tapahtui noin vuosi ennen kuin hän luopui kehostaan?

DG: Temppeli hänen Äitinsä *samadhin* yllä aloitti toimintansa maaliskuussa 1949 ja Bhagavan muutti uuteen halliin pian sen jälkeen. Hän kehitti syövän, sarkooman, käsivarteensa kyseisenä

vuonna. Se heikensi häntä fyysisesti siinä määrin, ettei hän voinut kävellä kylpyhuoneelleen ja takaisin. Siinä vaiheessa hänen kylpyhuoneensa muutettiin hänelle huoneeksi. Siellä hän vietti elämänsä viimeiset kuukaudet.

jd: Tämäkö on se paikka, jota he kutsuvat *samadhihuoneeseen*?

DG: Kyllä. Energinen tamilinkielinen nainen, Janaki Amma tuli ashramiin vuonna 1940. Kun hän pyysi, että hänelle näytettäisiin missä naisten kylpyhuone oli, hänelle kerrottiin, ettei sellaista ollut. Hän järjesti, että se rakennetaan ja tämä oli se huone, jossa Bhagavan vietti viimeiset päivänsä. Se oli uutta hallia lähin kylpyhuone, jonne hän siirtyi vuonna 1949. Siitä tuli hänen kylpyhuoneensa tuolloin, koska kukaan ei halunnut haitata häntä laittamalla häntä kävelemään enempää. Hän kieltäytyi jokaisen avusta, kun hän käveli tähän kylpyhuoneeseen, vaikka hän oli erittäin heikko. Oletko nähnyt videon hänestä viimeisenä vuotena?

jd: Luultavasti.

DG: Sitä on musertavaa katsella. Hänen polvissaan on valtava turvotus ja ne näyttävät vapisevan puolelta toiselle. Nauhalta näkee, että hän oli erittäin heikkokuntoisille, mutta hän ei koskaan antanut kenenkään auttaa häntä liikkumaan. Uuden hallin ovella on kivistä tehty rappu. Kannattajien oli katseltava sivusta, täysin avuttomina,

kun Bhagavan yritti kiivetä tämän esteen yli. Kukaan ei saanut tarjota hänelle apua. Lopulta, kun tämä vaihe osoittautui liian suureksi esteeksi, hän siirtyi kylpyhuoneeseen ja pysyi siellä, kunnes kuoli huhtikuussa 1950.

jd: Pitääkö paikkansa, että tuona aikana hän oli vielä tavattavissa?

DG: Hän oli siinä hyvin itsepintainen, että kuka tahansa, joka halusi nähdä hänet, voisi saada *darshanin* vähintään kerran päivässä. Kun ihmiset tajusivat, ettei hän aio olla täällä paljon pidempään, väkijoukot lisääntyivät. Viimeisten muutaman viikon ajan siellä oli 'kävelydarshan'. Ihmisjono kulki hänen huoneensa läpi ja he tekivät hänelle *pranamin* yksi kerrallaan.

jd: Ja tätä kesti hänen viimeiseen päiväänsä saakka?

DG: Kyllä, hän antoi viimeisen julkisen *darshaninsa* iltapäivällä sinä päivänä, kun hän kuoli.

jd: Kyllä, olen tavannut jonkun, joka käveli hänen ohitseensa päivää ennen hänen kuolemaansa.

DG: Hän vaati, että yleisöllä oli oltava mahdollisuus lähestyä häntä aina. Vuoteen 1940 saakka hänen huoneensa ovet olivat auki kaksikymmentäneljä tuntia vuorokaudessa. Jos halusit nähdä hänet

klo 3 aamulla, kukaan ei estänyt sinua kävelemästä sisään ja näkemästä häntä. Jos sinulla oli joitakin ongelmia, saatoit mennä ja kertoa ne hänelle keskellä yötä.

jd: Eli vaikka hän teki paljon työtä – paloitteli vihanneksia, rakensi rakennuksia, jne. – hän oli itse asiassa aina tavattavissa?

DG: Tuohon aikaan hänen elämässään ei ollut liikaa ihmisiä hänen ympärillään. Puhut vuosista, jolloin hän oli aktiivisesti mukana ruoanlaitossa ja rakennustöissä. Jos niinä päivinä ryhmä ihmisiä tuli tapaamaan häntä, hän meni halliin katsomaan mitä he halusivat.

Jokaisella, joka asui ashramissa, oli tehtävä. Työskentelit joko navetassa tai keittiössä, puutarhassa, toimistossa, jne. Nämä ashramin asukkaat eivät saaneet istua Bhagavanin kanssa päivällä, koska heillä oli töitä. Illalla kaikki ashramin työntekijät kerääntyivät Bhagavanin ympärille ja yleensä muutaman tunnin ajan heillä itsellään oli hänet. Vieraat menivät yleensä kotiin illalla. Ihmiset, joita hän tapasi päivällä hallissa, olivat ashramin vierailijoita sekä muutamia kannattajia, joilla oli taloja lähistöllä.

jd: Oliko jokaisella mahdollisuus kysyä häneltä?

DG: Teoriassa kyllä, mutta monet ihmiset olivat aivan liian peloisia lähestyä häntä. Joskus hän puhui pyytämättä, ilman ky-

symistä. Hän halusi kertoa tarinoita kuuluisista pyhimyksistä ja hän kertoi usein tarinoita siitä, mitä hänelle oli tapahtunut elämänsä eri vaiheissa. Hän oli suuri tarinankertoja ja aina kun hänellä oli hyvä tarina kerrottavana, hän näytteli eri osapuolten osia. Hän saattoi olla niin mukana kerronnassa, että usein hän alkoi itkeä, kun hän tuli tarinassa erityisen liikkuvaan osaan.

jd: Niinpä sellainen vaikutelma hänestä, että hän oli hiljaa, ei oikeastaan pidä paikkaansa?

DG: Hän oli päivittäin paljon hiljaa. Hän kertoi ihmisille, että hän piti parempana olla hiljaa, mutta hän todella puhui, usein tuntikausia kerrallaan, kun hän oli sillä tuulella.

En sano, että jokainen, joka tuli tapaamaan häntä, sai kysymykseensä nopean, sanallisen vastauksen. Voisit tulla ja kysyä ilmeisen vakavan kysymyksen ja Bhagavan saattaa jättää sinut huomiotta. Hän saattaa tuijottaa ulos ikkunasta ja näyttää siltä, ettei hän ole kuullut, mitä olit sanonut. Joku toinen voisi tulla sisään ja kysyä ja saada välittömän vastauksen. Joskus se näytti hieman arpajaisilta, mutta kaikki saivat lopulta sen, mitä he tarvitsivat tai ansaitsivat. Bhagavan vastasi siihen, mitä tapahtui niiden ihmisten mielissä, jotka olivat hänen edessään, ei ainoastaan heidän kysymyksiinsä ja koska hän oli ainoa henkilö, joka saattoi nähdä, mitä tapahtui tällä alueella, hänen vastauksensa vaikuttivat ajoittain ulkopuolisten silmissä olevan välillä satunnaisia tai mielivaltaisia.

Monet ihmiset kysyivät jotain saamatta puhuttua vastausta, mutta he huomasivat myöhemmin, että istuminen hänen edessään oli antanut heille rauhan tai vastauksen, jota he tarvitsivat. Tämä oli jokseenkin vastaus, jota Bhagavan piti parempana: armon hiljainen, parantavaa virta, joka antoi ihmisille rauhaa eikä vain tyydyttävä suullinen vastaus.

jd: Milloin hän alkoi jakaa opetuksia ja mitä ne olivat? Minulle on kerrottu, että kun hän asui luolassa vuorella, joku tuli hänen luokseen ja kysyi mitkä hänen opetuksensa olivat. Hän ilmeisesti kirjoitti ne ylös pieneen vihkoon. Mitä voit kertoa tästä?

DG: Tämä tapahtui vuonna 1901. Hänellä ei ollut edes muistikirjaa. Mies nimeltä Sivaprakasam Pillai tuli ja esitti kysymyksiä. Hänen peruskysymyksensä oli 'Kuka minä olen? Miten saan selville kuka minä todella olen?' Vuoropuhelu kehittyi sieltä, mutta ei lausutu in sano in. Bhagavan kirjoitti vastauksensa sormellaan hiekaan, koska tämä oli aikaa, jolloin hänen oli vaikea ääntää selvästi. Tämä primitiivinen kirjoitusmenetelmä tuotti lyhyitä, ytimekkäitä vastauksia.

Sivaprakasam Pillai ei kirjoittanut näistä vastauksia mihinkään. Jokaisen uuden kysymyksen esittämisen jälkeen Bhagavan pyyhkäisi edellisen vastauksensa pois ja piirsi uuden sormellaan. Kun Sivaprakasam Pillai palasi kotiin, hän kirjoitti ylös sen, mitä hän muisti tästä hiljaisesta keskustelusta.

Noin kaksikymmentä vuotta myöhemmin hän julkaisi nämä kysymykset ja vastaukset liitteenä Bhagavanin lyhyeen elämäkertaan, jonka hän oli kirjoittanut ja julkaissut. Mielestäni siinä olivat kolmetoista kysymystä ja vastausta ensimmäisessä julkaistussa versiossaan. Bhagavanin kannattajat arvostivat tätä nimenomaista versiota. Ramanashram julkaisi se erillisenä kirjasena ja jokaiseen painokseen lisättiin yhä enemmän kysymyksiä ja vastauksia. Pissimmässä versiossa on noin kolmekymmentä.

Jossain vaiheessa 1920-luvulla Bhagavan itse kirjoitti uudestaan tämän kysymysten ja vastausten ryhmän proosaesseenä, täsmentämällä joitakin vastauksia ja poistamalla toisia. Tämä on nyt julkaistu otsikon *Who Am I?* alla Bhagavanin kirjassa *Collected Works*, ja erikseen pienenä pamflettina. Se on yksinkertaisesti Bhagavanin vastausten tiivistelmä, jonka hän kirjoitti sormellaan yli kaksikymmentä vuotta sitten.

jd: Se kuulostaa melko lyhykäiseltä.

DG: Kyllä, se on luultavasti useimmissa kirjoissa noin kuusi sivua pitkä.

jd: Avain on tämä kysymys 'Kuka minä olen?' Näinkö on?

DG: Sitä kutsutaan nimellä Kuka minä olen?, mutta se käsittelee kaikenlaisia asioita: onnen luonnetta, mitä maailma on, miten se il-

meisesti tulee olemassaoloon, miten se katoaa. Siinä on myös yksityiskohtainen osa, joka kertoo siitä, miten tehdään itsetutkimusta.

jd: Sinä voisit sanoa siitä jotakin. Olen itse lukenut itsetutkimuksesta jo vuosia, mutta koskaan ei ole täysin selvinnyt, mitä se on. Onko se jotain, jota teet aamulla harjoituksena? Onko se jotain, jota teet kerran vai säännöllisesti? Onko se kuin hengitystekniikka vai mietiskelylaji?

DG: Papajilla¹ oli aina tapana sanoa 'Tee se kerran ja tee se kunnolla'. Se on ihanteellinen tapa, mutta tiedän vain kaksi tai kolme ihmistä, jotka ovat tehneet sen kerran ja saaneet oikean vastauksen: Itsen suoran kokemuksen. Nämä ihmiset olivat valmiita suoraan kokemukseen, joten kun he esittivät kysymyksen, Itse vastasi oikealla vastauksella, oikealla kokemuksella.

jd: Kuten Papaji itse?

DG: Papaji ei koskaan tehnyt itsetutkimusta, vaikka hän puolsi sitä voimakkaasti, kun hän aloitti opettamisen.

Ajattelen kahta merkittävää ihmistä, jotka molemmat tulivat Bhagavanin luo 1940-luvun lopulla. Toinen oli nainen, jolla oli ollut monia Muruganin, hänen valitsemansa jumaluuden näkyjä. Hän oli uskovainen, joka ei ollut koskaan kuullut itsetutkimukses-

¹ Maharshin oppilas vuodesta 1944 lähtien, jonka luona David vieraili useasti.

ta. Hän ei edes tiennyt paljoakaan Bhagavanista, kun hän seiso i hänen edessään huhtikuussa 1950. Hän oli yksi niistä ihmisistä, joilla oli *'kävelydarshan'* Bhagavanin viimeisinä päivinä. Kun hän oli Bhagavanin edessä, kysymys 'Kuka minä olen?' ilmestyi spontaanisti hänen sisällään ja vastauksena hänellä oli heti Itsen suora kokemus. Hän sanoi myöhemmin, että tämä oli ensimmäinen kerta hänen elämässään, kun hän oli kokenut Brahmanin.

Toinen henkilö, jota ajattelen, on Lakshmana Swamy. Myöskään hän ei ollut tehnyt mitään itsetutkimusta aiemmin. Hän oli ollut opetuslapsi vain muutaman kuukauden ja sinä aikana hän oli toistanut Bhagavanin nimeä henkisenä harjoituksena. Lokakuussa 1949 hän istui Bhagavanin lähellä ja sulki silmänsä. Kysymys 'Kuka minä olen?' ilmestyi spontaanisti hänen sisällään ja vastauksena hänen mielensä palasi lähteelleen, Sydämeen eikä koskaan ilmestynyt uudelleen. Hänen tapauksessaan se oli pysyvä kokemus, todellinen Itseoivallus.

Kummassakaan tapauksissa ei ole ollut aiempaa itsetutkimuksen harjoitusta ja molemmissa tapauksissa kysymys 'Kuka minä olen?' ilmestyi spontaanisti heidän sisällään. Se ei ilmestynyt tahdosta. Nämä ihmiset olivat valmiita Itsen kokemiseen. Bhagavanin läheisyydessä kysymys ilmestyi heidän sisällään ja hänen edessään yksilöllisyyden tunne katosi. Käsitökseni mukaan oleminen fyysisessä läheisyydessä oli yhtä tärkeää kuin kysymyksen esittäminen.

Monet muut ihmiset ovat esittäneet kysymystä loputtomasti saamatta hedelmää, jonka nämä ihmiset saivat, kun kysymys ilmestyi heissä kerran.

Haluaisin myös huomauttaa, että kummallakin näistä ihmisistä oli heidän kokemuksensa Bhagavanin elämän viimeisinä kuukausina. Vaikka hänen kehonsa oli hajoamassa, fyysisesti heikentäen häntä, hänen henkinen voimansa, hänen fyysinen läsnäolonsa, säilyi yhtä vahvana kuin aina.

jd: Tarkoitatko, että itsetutkimus ei ole harjoitus, ettei se ole jotain, että meidän pitäisi tehdä suurella vaivalla, tunnista toiseen, päivästä toiseen?

DG: Se on harjoitus suurimmalle osalle ihmisistä ja Bhagavan todella kannusti ihmisiä tekemään sitä niin usein kuin he voisivat. Hän sanoi, että harjoitusta olisi jatkettava oivalluksen hetkeen saakka.

Se ei ollut hänen ainoa opetuksensa eikä hän pyytänyt kaikkia, jotka tulivat hänen luokseen, tekemään sitä. Yleensä, kun ihmiset lähestyi häntä ja pyysivät hengellistä ohjausta, hän kysyi heiltä, mitä harjoitusta he olivat tekemässä. He kertovat sen hänelle ja hänen tavanomainen vastauksensa oli, 'Erittäin hyvä, jatka sitä'.

Hänellä ei ollut vahvaa käännytysintoa itsetutkimukseen, mutta hän sanoi, että ennemmin tai myöhemmin jokaisen oli tulta-

va itsetutkimukseen, koska tämä on ainoa tehokas tapa poistaa yksilöllinen 'minä'. Hän tiesi, että useimmat ihmiset, jotka lähestyivät häntä, toistivat mieluummin Jumalan nimeä tai palvoivat hänen erityistä muotoaan. Niinpä hän antoi heidän jatkaa sitä harjoitusta, johon he tunsivat hengenheimolaisuutta.

Kuitenkin, jos tulit hänen luokseen ja kysyit, 'En tällä hetkellä tee mitään harjoitusta, mutta haluan valaistua. Mikä on nopein ja kaikkein suorin tie tehdä tämä?' hän lähes poikkeuksetta vastasi, 'Tee itsetutkimusta'.

jd: Onko mihinkään tallennettu, että hän on sanonut, että se on nopein ja suorin tie?

DG: Kyllä. Hän mainitsi tämän useaan otteeseen, mutta hänen tapanaan ei ollut pakottaa sitä ihmisille väkisin. Hän halusi oppilaiden tulevan siihen, kun he olivat siihen valmiita.

jd: Eli vaikka hän hyväksyi sen harjoituksen, joka kiehtoi ihmistä, hänestä kaikkein nopein ja suorin tie oli aivan selvästi itsetutkimus?

DG: Kyllä, ja hän sanoi myös, että sinun piti pitää siitä kiinni oivalluksen hetkeen saakka.

Bhagavanille se ei ollut tekniikka, jota harjoitat tunnin päivässä, jalat ristissä lattialla istuen. Se on jotain, jota sinun pitäisi

tehdä jokaisena valveillaolon hetkenä, yhdistettynä siihen, mitä työtä keho on kulloinkin tekemässä.

Hän sanoi, että aloittelijat voivat aloittaa tekemällä sitä istuen, silmät ummessa, mutta kaikkien muiden hän edellytti tekemään sitä arkipäivittäisen toimintansa aikana.

jd: Mitä varsinaiseen tekniikkaan tulee, sanoisitko, että se on olla tietoinen, hetkestä toiseen, mitä mielessä tapahtuu?

DG: Ei. Sillä ei ole mitään tekemistä sen kanssa, että on tietoinen mielen sisällöstä. Se on hyvin erityinen menetelmä, joka pyrkii selvittämään, mistä yksilöllinen 'minä'-tunne syntyy. Itsetutkimus on aktiivista tutkimista, ei passiivista todistamista.

Esimerkiksi, saatat ajatella sitä, mitä sinulla oli aamiaiseksi, tai voit katsella puuta puutarhassa. Itsetutkimuksessa et yksinkertaisesti pidä yllä näiden ajatusten tietoisuutta, keskität huomiosi ajattelijaan, jolla on ajatus, havaitsijaan, jolla on havainto. On 'minä', joka ajattelee, 'minä', joka havaitsee, ja tämä 'minä' on myös ajatus. Bhagavanin neuvo oli keskittyä tähän 'minän' sisäiseen tunteeseen, jotta saisi selville, mitä se todella on. Itsetutkimuksessa yrität selvittää, missä tämä 'minä'-tunne syntyy, palata tuohon paikkaan ja pysyä siellä. Se ei ole pelkkää katselemista, se on eräänlaista aktiivista syynäämistä, jossa ihminen yrittää selvittää, miten tunne siitä, että on yksittäinen ihmisen, tulee olemassaoloon.

Voit tutkia tämän 'minän' luontoa kysymällä itse muodollisesti, 'Kuka minä olen?' tai 'Mistä tämä 'minä' ilmestyy?' Vaihtoehtoisesti voit yrittää pitää yllä tämän sisäisen 'minä'-tunteen jatkuvaa tietoisuutta. Kumpaakin lähestymistapaa voidaan pitää itsetutkimuksena. Sinun ei pitäisi esittää vastauksia tähän kysymykseen, kuten 'Minä olen tietoisuus', koska jokainen vastaus, jonka annat itsellesi, on käsitteellinen enemmän kuin kokemuksellinen. Ainoa oikea vastaus on Itsen suora kokemus.

jd: Se on aivan selvää, mitä juuri sanoit, mutta lähes mahdotonta suorittaa. Se kuulostaa yksinkertaiselta, mutta tiedän omasta kokemuksestani, että se on erittäin vaikeaa.

DG: Se vaatii harjoitusta ja sitoutumista. Sinun pitää pysyä siinä kiinni eikä koskaan antaa periksi. Harjoitus muuttaa hitaasti mielen tottumuksia. Tekemällä tätä harjoitusta säännöllisesti ja jatkuvasti, sinä siirrät painopisteesi pois ajatusten pinnallisista puroista ja asetat sen paikkaan, jossa ajatus itse alkaa ilmentyä. Jälkimmäisessä paikassa alat kokea Itsen rauhaa ja hiljaisuudesta ja tämä antaa sinulle porkkanan jatkaa.

Bhagavanilla oli erittäin sopiva vertaus tälle prosessille. Kuvittele, että sinulla on härkä, ja että sinä pidät sitä tallissa. Jos jätät oven auki, härkä vaelttaa ulos etsimään ruokaa. Se saattaa löytää ruokaa, mutta se joutuu jatkuvasti vaikeuksiin laiduntaessaan viljellyillä pelloilla. Näiden peltojen omistajat hakkaavat sitä ke-

peillä ja heittävät sitä kivillä ajaakseen sen pois, mutta se palaa takaisin uudelleen ja uudelleen ja kärsii toistuvasti, koska se ei ymmärrä pellon rajojen käsitettä. Se on vain ohjelmoitu etsimään ruokaa ja syömään sitä aina kun se löytää jotain syötävää.

Härkä on mieli, talli on Sydän, missä se syntyy ja minne se palaa ja laiduntaminen pelloilla edustaa mielen tuskallista riippuvuutta etsiä iloa ulkopuolisista kohteista.

Bhagavan sanoi, että useimmat mielenhallinnan tekniikat hillitsevät härkää pysäyttämällä pakolla sen liikkumisen, mutta ne eivät tee mitään härän perustavanlaatuiselle halulle vaeltaa ja päätyä vaikeuksiin.

Voit sitoa mielen väliaikaisesti *japalla* tai hengityksen hallinnalla, mutta kun näitä rajoitukset löysätään, mieli vaeltaa taas pois, osallistuu enemmän pahantekoon ja kärsii jälleen. Voit sitoa härän, mutta se ei pidä siitä. Sinä päädyt lopulta vain vihaiseen, ilkeään härkään, joka todennäköisesti etsii mahdollisuutta sitoutua johonkin väkivallantekoon sinulle.

Bhagavan vertasi itsetutkimusta tuoreen ruohotupsun pitämiseen härän turvan alla. Kun härkä lähestyy sitä, sinä peräännyt tallin oven suuntaan ja härkä seuraa sinua. Sinä johdat sen takaisin talliin ja se seuraa sinua vapaaehtoisesti, koska se haluaa syödä ruohoa, jota pidät sen edessä. Kun se on sisällä tallissa, sen sallitaan syödä runsaasti ruohoa, jota on siellä aina varastossa. Tallin ovi jätetään aina auki ja härkä on vapaa lähtemään ja harhailemaan milloin tahansa. Siellä ei ole mitään rangaistusta tai rajoitusta. Här-

kä pakenee ulos toistuvasti, koska tällaisten eläinten luonteena on vaeltaa etsimään ruokaa. Ja joka kerta, kun ne menevät ulos, niitä rangaistaan eksymisestä kielletyille alueille.

Aina kun huomaat, että härkä on vaeltanut ulos, houkuttele se takaisin talliinsa samalla tekniikalla. Älä yritä lyödä sitä alistumaan tai voit olla itse hyökkäyksen kohteena, äläkä yritä ratkaista ongelmaa pakolla, lukitsemalla se sisään.

Ennemmin tai myöhemmin jopa häristä tyhminkin ymmärtää, että koska tallissa on aina tarjolla maukasta ruokaa, sen ei kannata vaellella ulkopuolella, koska se johtaa aina kärsimykseen ja rangaistuksiin. Vaikka tallin ovi on aina auki, härkä pysyy lopulta sisällä ja nauttia ruokaa, jota on aina tarjolla. Tämä on itsetutkimusta.

Aina kun huomaat mielen vaeltelevan ulkoisiin kohteisiin ja aistihavaintoihin, vie se takaisin talliinsa, joka on Sydän, lähde, josta se nousee ja johon se palaa. Siinä paikassa se voi nauttia Itsen rauhasta ja autuudesta. Kun se vaeltelee ulkopuolella, etsien mielihyvää ja onnea, se joutuu vain vaikeuksiin, mutta kun se on kotona Sydämessä, se nauttii rauhasta ja hiljaisuudesta. Lopulta vaikka tallin ovi on aina auki, mieli päättää pysyä kotona eikä vaeltele.

Bhagavan sanoi, että itsensä hillitsemisen tie oli joogin tie. Joogit yrittää saavuttaa itsehillinnän pakottamalla mielen olemaan hiljaa. Itsetutkimus antaa mielelle mahdollisuuden vaeltaa missä se haluaa ja se pääsee päämääräänsä vakuuttamalla hellästi mielelle, että se on aina onnellisempi pysyessään kotona.

jd: Sillä hetkellä, kun tajuat, että kotona on runsaasti ruohoa ja siksi ei tarvitse mennä ulos, kutsutko sitä heräämiseksi?

DG: En, kutsuisin sitä vain ymmärtämiseksi.

jd: Se on vain ymmärtämistä? Varmasti, heti kun olet havainnut, että kotona on kasoittain ruohoa, miksi tahtoisit taas mennä ulos?

DG: Se käsite, että on paremmassa asemassa kotona, kuuluu 'minälle' ja tämän 'minän' on kuoltava ennen kuin oivallus voi tapahtua.

Seuratkaamme tätä vertausta hieman enemmän. Mitä minä sanon nyt, ei ole osa Bhagavanin alkuperäistä vertausta, mutta siihen sisältyy hänen opetustensa muita osia.

Jotta oivaltaisi, jotta olisi todellinen ja pysyvä herääminen, härän on kuoltava. Niin kauan kun se on elossa ja kun ovi on vielä auki, on aina mahdollisuus, että se karkaa. Jos se kuolee, todella, sitä ei koskaan voi enää vietellä ulkopuolelle. Oivalluksessa mieli on kuollut. Se ei ole tila, jossa mieli yksinkertaisesti kokee Itsen rauhaa.

Kun mieli menee vapaaehtoisesti Sydämeen ja pysyy siellä eikä tunne mitään halua hypätä taas ulos, Itse tuhoaa sen ja Itse yksin jää jäljelle.

Tämä on Bhagavanin opetusten keskeinen osa: Itse voi tuhota mielen vain, kun mielellä ei ole enää taipumusta liikkua ulospäin. Kun nämä ulospäin suuntautuvat taipumukset ovat edelleen läsnä, edes piilevässä muodossa², mieli tulee aina olemaan liian vahva Itselle sen liuottamiseksi täydellisesti.

Tämän vuoksi Bhagavanin tapa (tie) toimii ja pakottamisrajoittamis-tapa ei. Voit pitää mieltä hillittynä vuosikymmeniä, mutta tällainen mieli ei koskaan tuhoudu Itsen toimesta, koska halut, taipumukset, *vasanat*, ovat yhä olemassa. Ne eivät ehkä ilmene, mutta ne ovat yhä olemassa.

Viime kädessä se on Itsen armo tai voima, joka tuhoaa halusta vapaan (haluamattoman) mielen viimeiset rippeet. Mieli ei voi tuhota itseään, mutta se voi tarjota itsensä uhrina Itselle. Ponnistuksella, tutkimuksella ihminen voi palauttaa mielen takaisin Itsen ja pitää sen siellä halusta vapaassa tilassa. Kuitenkin, mieli ei voi tehdä enempää kuin tämän. Tällä viimeisellä hetkellä Itsen sisäinen voima on se, joka vetää mielen viimeiset jäänteet takaisin itseensä ja tuhoaa sen kokonaan.

jd: Sanot, että oivalluksessa mieli kuolee. Ihmiset, jotka ovat valaistuneita, näyttävät ajattelevan, muistavan, jne., aivan samalla tavalla kuin tavalliset ihmiset. Heillä täytyy olla mieli, joka tekee tätä. Ehkeivät he ole siinä kiinni, mutta sen on pakko olla olemassa,

---

² Alitajunnassa.

muuten he eivät voisi toimia maailmassa. Joku, jolla oli kuollut mieli, olisi zombi.

DG: Tämä on harhaluulo, joka monilla ihmisillä on, koska he eivät voi kuvitella, miten kukaan voi toimia, tehdä päätöksiä, puhua, jne ilman mieltä. Sinä teet kaikki nämä asiat mielelläsi, tai ainakin luulet että teet. Joten kun näet viisaan käyttäytyvän normaalisti maailmassa, sinä oletat automaattisesti, että myös hän tekee samalla lailla kaiken toimintansa 'mieli'-nimisen kokonaisuuden välityksellä.

Sinä luulet, että olet kehossa elävä henkilö, joten kun katsot viisasta, sinä oletat automaattisesti, että hänkin on henkilö, joka toimii kehon kautta. Viisas ei näe itseään ollenkaan näin. Hän tietää, että Itse yksin on olemassa, että keho ilmenee tässä Itsessä ja suorittaa tiettyjä toimia. Hän tietää, että kaikki toimet ja sanat, jotka syntyvät tässä kehossa, ovat peräisin vain Itsestä. Hän ei tee sitä virhettä, että liittäisi ne kuvitteelliseen välittäjäkokonaisuuteen nimeltä 'mieli'. Tässä mielettömässä tilassa, kukaan ei organisoisi henkistä tietoa, kukaan ei päättä mitä tehdä seuraavaksi. Itse vain panee kehon tekemään tai sanomaan mitä pitäisi tehdä tai sanoa sillä hetkellä.

Kun mieli on hävinnyt, jättäen jäljelle vain Itsen, se, joka päättää tulevaisuuden toimintasuunnat on hävinnyt, tekojen tekijä on hävinnyt, ajatusten ajattelija on hävinnyt, havaintojen havaitsija on hävinnyt. Itse yksin jää jäljelle, ja tämä Itse huolehtii kaikista

asioista, joita kehon tarvitsee sanoa tai tehdä. Joku, joka on siinä tilassa, tekee aina kaikkein sopivimman teon, sanoo aina kaikkein sopivimman asian, koska kaikki sanat ja kaikki teot tulevat suoraan Itseltä.

Kerran Bhagavan vertasi itseään radioon. Ääni tulee siitä ulos sanoen järkeviä asioita, jotka näyttävät olevan rationaalisen, harkitun ajattelun tulosta, mutta jos purat radion, siellä ei ole ketään, joka ajattelee ja tekee päätöksiä.

Kun kuuntelet viisasta, kuten Bhagavana, sinä et kuuntele sanoja, jotka tulevat mielestä, kuuntelet sanoja, jotka tulevat suoraan Itsestä. Kirjallisessa tuotannossaan Bhagavan käyttää termiä *manonasa* kuvaamaan vapautumisen tilaa. Se tarkoittaa, aivan yksiselitteisesti, 'tuhoutunut mieli'.

Mieli, Bhagavanin mukaan, on vain väärä ajatus, virheellinen luulo. Se tulee olemassaoloon, kun 'minä'-ajatus, yksilöllisyyden tunne, väittää olevansa kaikkien niiden ajatusten ja havaintojen omistaja, joita aivot tuottavat. Kun näin tapahtuu, sinä yhdistät itsesi mieleen, joka sanoo, 'Olen onnellinen' tai 'Minulla on ongelma' tai 'Minä näen tuolla puun'.

Kun, itsetutkimuksen kautta, mieli liukenee lähteeseensä, syntyy ymmärrys, ettei mieltä koskaan ollut olemassa, että se oli vain virheellinen ajatus, johon uskottiin yksinkertaisesti siksi, ettei sen todellista luonnetta ja alkuperää oltu koskaan kunnolla tutkittu. Joskus Bhagavan vertasi mieltä häiden kuokkavieraaseen, joka aiheuttaa ongelmia ja pääsee kuin koira veräjältä, koska morsiamen

puoli luulee hänen olevan sulhasen seuraa ja päinvastoin. Mieli ei kuulu Itseen eikä kehoon. Se on vain tunkeilija, joka aiheuttaa ongelmia, koska emme koskaan vaivaudu selvittämään, mistä se on peräisin. Kun teemme tämän tutkimuksen, mieli, kuten hankala häävieras, vain luikkii tiehensä ja katoaa.

Salli minun antaa sinulle kaunis kuvaus siitä, miten Bhagavan puhui. Se tulee kirjan *The Power of the Presence* kolmannesta osasta. Sen on kirjoittanut G. V. Subbaramayya, opetuslapsi, joka oli läheisessä kosketuksessa Bhagavaniin. Se kuvaa erittäin hyvin väitettäni, että viisaan sanat tulevat Itsestä eikä mielestä:

Sri Bhagavanin puhetapa oli itsessään ainutlaatuista. Hänen normaali tilansa oli hiljaisuus. Hän puhui niin vähän. Satunnaiset vierailijat, jotka näkivät hänet hetken, miettivät, puhuiko hän koskaan. Esittää hänelle kysymyksiä ja saada hänen vastauksensa oli taidetta sinänsä, johon tarvitaan epätavallista harjoitusta itsehillinnässä. Vilpitön epäily, tosissaan esitetty kysymys hänelle ei koskaan jäänyt ilman vastausta, vaikka joskus hänen hiljaisuutensa itsessään oli paras vastaus tiettyihin kysymyksiin. Kysyjälle oli tarpeellista kyetä odottamaan kärsivällisesti. Jos haluat suurimman mahdollisuuden saada hyvän vastauksen, sinun piti esittää kysymyksesi yksinkertaisesti ja lyhyesti. Sitten sinun piti pysyä hiljaa ja tarkkaavaisena. Sri Bhagavanilta

vei oman aikansa ja sitten hän alkoi hitaasti ja epävarmasti puhua. Kun hänen puheensa jatkui, se voimistui. Se oli kuin tihkusadetta, joka vahvistui asteittain suihkuksi. Joskus se saattoi jatkua tuntikausia, pitäen yleisöä haltioissaan. Mutta koko puheen ajan sinun oli pysyttävä täysin hiljaa esittämättä vastaväitteitä. Mikä tahansa keskeytys sinulta katkaisi hänen keskustelunsa langan ja hän jatkoi heti hiljaisuutta. Hän ei koskaan aloittanut keskustelua eikä hän väitellyt kenenkään kanssa. Tosiasia oli, että hänen puheensa ei ollut näkemys tai mielipide vaan valon suora ilmentymä sisältä, joka ilmenee sanoina tietämättömyyden pimeyden hälventämiseksi. Koko hänen vastauksensa tarkoitus oli saada sinut kääntymään sisäänpäin, saada sinut näkemään totuuden valon sisästäsi.

jd: Voimmeko palata vertaukseen härästä, joka on houkuteltava takaisin talliinsa? Näyttää siltä, että härän, joka edustaa mieltä, on kuoltava. Kun mieli kuolee, voiko tätä pitää täytenä heräämisenä? Onko heräämisen ja valaistumisen välillä eroa? On selvää, että me vain käytämme sanoja, mutta onko kahta erilaista tilaa olemassa?

DG: Itse on aina sama. Itsen ollessa tietoinen Itsestä on aina sama. Kokemusten eri tasot kuuluvat mieleen, eivät Itseen.

Mieli voi tilapäisesti keskeytyä, korvautua sillä, mikä näyttää olevan Itsen suora kokemus. Silti, tämä ei ole *sahajatila*, pysyvä luonnollinen tila, jossa mieli ei koskaan voi nousta uudelleen. Nämä hetkelliset tilat ovat mielen hyvin hienovaraisia kokemuksia. Itsen autuutta ja rauhaa koetaan, välitetään 'minän' kautta, jota ei vielä ole täysin tuhottu.

Esimerkiksi, koen olevani tässä huoneessa. Minä välitän sitä aistieni kautta, kokemukseni kautta, muistini kautta. Kun 'minä' menee takaisin Sydämeen ja pysyy hiljaa nousematta, siellä, tässä tilassa, se kokee Itsen säteilyä; hiljaisuutta, rauhaa, autuutta.

Tämä on yhä kokemus ja sellaisena se ei ole valaistuminen. Se ei ole täysin tietoinen Itsestä. Tämä täysi tietoisuus on vain silloin, kun ei ole 'minää', joka välittää sen. Itsen kokemuksia, jotka tapahtuvat, kun 'minä' on yhä olemassa, voidaan pitää 'tulevien nähtävyyksien esikatseluna', kuin ensiviikon elokuvan esittelyfilminä, mutta ne eivät ole lopullinen, peruuttamaton tila. Ne tulevat ja menevät ja kun he menevät, mieli palaa koko sen tavallisella, ärsyttävällä tarmolla.

jd: Miten näistä väliaikaisista kokemuksista edetään pysyvään? Riittääkö hiljaa pysyminen vai tarvitaanko armoa?

DG: Haluan tuoda Lakshmana Swamyn tässä uudelleen esiin. Mainitsin aikaisemmin hänen olevan esimerkkinä jostakin, joka oi-

valsi Itsen Bhagavanin läheisyydessä itsetutkimuksen avulla. Joten, meillä on täällä asiantuntija; joku, joka tietää, mistä puhuu.

Lakshmana Swamy on täysin yksiselitteinen tässä asiassa. Hän sanoo, että opetuslapset voivat, omalla ponnistelullaan, saavuttaa sen, mitä hän kutsuu 'ponnistukseton ajattelusta vapaa tila'. Tämän pidemmälle ette voi itse edetä. Siinä tilassa ei enää ilmesty ajatuksia, haluja tai muistoja. Niitä ei ole tukahdutettu; ne eivät yksinkertaisesti enää nouse anastamaan huomiotasi.

Lakshmana Swamy sanoo, että jos saavutat tämän tilan omilla kovilla ponnistuksillasi ja menet ja istut sitten oivaltaneen olion läheisyyteen, Itsen voima pakottaa jäännös-'minän' palaamaan takaisin lähteeseensä, jossa se kuolee eikä koskaan nouse enää. Tämä on täydellinen ja täysimääräinen oivallus. Tämä on Gurun rooli, joka on yhtä sisäisen Itsen kanssa: vetää halusta vapaa mieli Sydämeen ja tuhota se täysin.

Kuten aiemmin mainitsin, tätä ei tapahdu, jos mielen halut ja taipumukset ovat yhä piileviä. Niiden kaikkien on pakko poistua ennen kuin tämä oivalluksen lopullinen vaihe voidaan saavuttaa. Opetuslapsen on itse poistettava kaikki ei-toivottu roina henkiseltä ullaoltaan ja hänen on myös oltava tilassa, jossa ei ole halua laittaa sinne mitään lisää. Guru ei voi tehdä hänen puolestaan tätä työtä; hän on pakko tehdä se itse. Kun tämä on suoritettu, Itsen sisäinen voima, sisäinen Guru, suorittaa tehtävän loppuun.

jd: Meillä molemmilla oli tämä yhteinen kokemus elää Papajin läheisyydessä ja olemme molemmat kuulleet hänen sanovan ihmisille 'Olet saanut sen!' Viittasiko hän ensimmäiseen, väliaikaiseen tilaan tai toiseen, lopulliseen peruuttamattomaan tilaan?

DG: Sanoisin lähes poikkeuksetta, että ensimmäiseen. Hänellä oli erityinen taito, lahjakkuus, kyky todella vetäistä henkinen tuoli al-
tasi. Hän jotenkin, välittömästi, irrotti sinut päällysrakenteesta, mielen infrastruktuurista ja sinä putosit – Plop! – suoraan Itseen. Sinä ajattelit heti, 'Tämä on loistavaa! Tämä on mahtavaa! Olen valaistunut!'

Hänellä oli tämä hämmästyttävä lahjakkuus, tämä voima, jolla hän pystyi hieromaan nenäsi Itsen todellisuuteen. Se oli täysin spontaania, koska suurimman osan ajasta hän ei ollut edes tietoinen, että hän tekee sitä. Jotenkin hänen edessään ihmiset menettivät tämän tunteen, että he toimivat yksittäisen 'minän' kautta. Kun tämä tapahtui, olit täysin uppoutunut tunteeseen, Itsenä olemisen tietoon. Silti, se ('nenä') ei tarttunut kiinni niistä syistä johtuen, joita olen jo antanut. Jos et ole siivonnut kaikkea roinaa henkiseltä vintiltäsi, nämä kokemukset ovat väliaikaisia. Ennemmin tai myöhemmin mieli nousee taas esiin ja tämä Itsen näennäinen kokemus häipyä pois. Se voi kestää kymmenen päivää, kymmenen viikkoa, kymmenen kuukautta tai jopa vuosia, mutta sitten se häipyä pois ja jättää jälkeensä vain muiston.

jd: Tarkoittaako tämä sitä, että tämä toinen, lopullinen tila, on hyvin, hyvin, hyvin harvinainen?

DG: *Bhagavad Gitassa* (VII: 3) Krishna sanoo, 'Tuhannen ihmisen joukosta vain yksi on todella tosissaan ja näiden tuhannen vakavasti otettavien ihmisten joukosta vain yksi tuntee minut sellaisena kuin minä todella olen'.

Se on yksi miljoonasta ja minä uskon, että se on hyvin antelias arvio. Henkilökohtaisesti minusta tuntuu, että se on paljon vähemmän kuin tämä.

jd: Tämä tuo meidät äskettäin ilmestyneiden kirjojesi kohteeseen. Näihin kirjoihin olet valinnut ihmisiä, jotka olivat lähellä Bhagavanian. Oletettavasti valitsit ihmisiä, jotka sinusta tuntuivat saavuttaneen tämän lopullisen tilan.

DG: Ei, tämä ei ollut ollenkaan kriteerinä. Aluksi tavoitteenani oli tuoda julkisuuteen niiden Bhagavanin kannattajien julkaisuja, joita ei ollut aiemmin julkaistu englannin kielellä. En arvioinut hengelistä kypsyyttä tai saavutuksia. Minun päähuomioni oli 'Onko tätä julkaistu aiemmin englannin kielellä ja jos se ei ole, onko se tarpeeksi kiinnostava painettavaksi nyt?'

jd: Et siis millään tavoin vihjaa kirjassa olivatko he saavuttaneet tämän tai tuon tilan?

DG: Olen antanut ihmisten puhua puolestaan.

Kirjan *The Power of the Presence* ensimmäisen osan toisessa luvussa, esimerkiksi, on mukana mies, Sivaprakasam Pillai, joka vietti viisikymmentä vuotta Bhagavanin kanssa. Olen jo maininnut hänestä; hän oli henkilö, joka tallensi vastaukset, jotka Bhagavan kirjoitti hiekkiaan vuonna 1901. Monissa kohdin tätä lukua hän valittaa 'Olen heittänyt elämäni hukkaan', 'Olen huonompi kuin koira', 'Olen istunut täällä useita vuosia edistymättä'.

jd: Mutta tämä mies on saattanut saada sen tänä aikana vaikka hän luulee, ettei saanut.

DG: Bhagavanin päivinä siellä laulettiin päivittäinen tamilinkielistä hartausrunoutta. Siihen oli koottu kiinteä materiaali, jonka läpivienti kesti viisitoista päivää. Sivapraksam Pillain runot olivat osa tätä sykliä. Joka viidestoista päivä kannattajat istuivat Bhagavanin edessä ja lauloivat 'Olen huonompi kuin koira', jne.

Joku kysyi Bhagavanilta, 'Tämä mies on ollut täällä viisikymmentä vuotta ja hän on edelleen tässä tilassa. Mitä toivoa meillä on?'

Bhagavan vastasi, 'Se on hänen tapansa ylistää minua'.

Kun Sivaprakasam Pillai kuoli, Bhagavan huomautti, 'Sivaprakasamista on tullut Sivan valo'.

Prakasam tarkoittaa 'valo', joten tämä oli sanaleikkiä hänen nimellään.

jd: Tämä viittaa siihen, että hän oli saavuttanut tämän toisen, lopullisen tilan.

DG: Bhagavan itse antoi ainoat julkiset 'todistukset valaistumisesta' äidilleen ja lehmälle, Lakshmile. Hän viittasi kyllä epäsuorasti siihen, että muut ihmiset olivat saavuttaneet tämän tilan, muttei koskaan maininnut nimiä. Hän nimesi vain nämä kaksi heidän kuolemansa jälkeen.

jd: Haluan esittää tämän kysymystä eri lailla. Ashramin yhteisessä tietoisuudessa ja ihmisillä, jotka siihen liittyvät, onko olemassa tiettyä ihmistä josta, jotenkin, kaikki ovat yhtä mieltä? Onko ihmisiä, jotka jokainen hyväksyy valaistuneeksi, vaikka Bhagavan ei julkisesti tunnustanut heidän tilaansa?

DG: Et koskaan saa kaikkia hyväksymään täällä jotakin, mutta eniten arvostettu lienee Muruganar. Hän on ilmeinen ehdokas, koska heti 1920-luvulta lähtien hän kirjoitti tamilrunoutta, joka puhui hänen omasta oivalluksestaan. Hän kirjoitti yli 20'000 säettä ja monissa niistä hän julistaa valaistumistaan. Monia niistä julkaistiin Bhagavanin elinaikana eikä Bhagavan ole yrittänyt hillitä käsitystä, että nämä olivat todellisia julistuksia. Bhagavan luki usein ottei-

ta näistä kirjoista ja tämä vakuutti monet ihmiset, että sisällön on täytynyt olla totta.

jd: Onko olemassa joitakin muita ehdokkaita, jotka Bhagavan itse näyttää hyväksyvän?

DG: On olemassa hyvin mielenkiintoinen 'takaportti'. Sekä hänen äidilleen että Lakshmilehmälle suoritettiin perinteiset hautarituaalit, jotka on varattu, vanhan tamilkirjoituksen mukaan, valaistuneita olentoja varten. Bhagavanin elinaikana vain yksi opetuslapsi haudattiin näin: muslimimies nimeltä Mastan, joka kuoli vuonna 1931. Hän on suhteellisen tuntematon, mutta kun hän kuoli, Bhagavan lähetti heti Kunju Swamin hänen kotikyläänsä, joka on noin neljäkymmenen mailin päässä, mukanaan ohjeet rakentaa sellainen pyhäkkö, jonka hän määräsi, kun hänen äitinsä kuoli.

Pitäisin tätä erittäin vahvana, mutta epäsuorana, tämän miehen tilan hyväksyntänä.

jd: Nykyään on paljon ihmisiä, jotka matkustavat ympäri maailmaa ja antavat *satsangaa*. Monet heistä sijoittavat itsensä Bhagavanin linjaan. Haluatko sanoa tästä jotakin?

DG: Ensinnäkin, Bhagavan ei koskaan antanut kenellekään lupaa opettaa, joten jokainen, joka väittää, että heillä on Bhagavanin lupa opettaa, eivät puhu totta. Ihmiset saattavat väittää, että he ovat Ra-

mana Maharshin linjalla, mikä tarkoittaa, että Bhagavan on heidän Gurunsa tai heidän Gurunsa Guru. En välttämättä usko, että tämä antaa ihmisille valtuutuksen opettaa. Valtuutus opettaa voi tulla jollekin, joka on oivaltanut Itsen, ja se voi tulla myös Itseltä sisällä. Se oli Itsen voima, joka antoi Bhagavanille valtuudet puhua ja opettaa. Kukaan ihmisopettaja ei antanut hänelle tätä auktoriteettia.

Papajilla oli tapana sanoa, 'Jos tarkoituksesi olla Guru, Itse sisällä antaa sinulle voiman tehdä työn. Tämä valtuutus ei tule mistään muualta tai keltään muulta.' Papaji kertoi minulle kerran, että Arunachala antoi Bhagavanille voiman ja valtuuden olla Sadguru. Uskon, että useimmat ihmiset olisivat samaa mieltä.

Ihmisguru ei koskaan valtuuttanut Bhagavana opettamaan, koska hänellä ei sellaista ollut. Itse en usko, että Bhagavan erityisesti halusi olla opettaja. Nuoruudessaan vuorella hän yritti karata kannattajiltaan kolme kertaa, mutta hän ei koskaan päässyt kovin pitkälle, koska häntä rajoitti vakavasti hänen rakkautensa Arunachalaan. Siihen löytyy raja, kuinka hyvin voit piilottaa itsesi Arunachalalla. Jos olet valmis karkaamaan Himalajalle, voit päästä kuin koira veräjältä, mutta jos vain väistelet kiveltä kivelle Tiruvannamalaissa, ihmiset ottavat sinut kiinni ennemmin tai myöhemmin. Kolmannen epäonnistumisen jälkeen Bhagavan tajusi, että oli hänen kohtalonsa pitää ihmisiä ympärillään ja opettaa heitä.

jd: Voimmeko palata tarinaan Bhagavanin elämästä? Olen hyvin mykistynyt tarinoista, jotka käsittelevät hänen viimeisiä päiviään. Hänellä oli pieni syöpä käsivarressaan, joka olisi voitu helposti hoitaa länsimaisen lääketieteen toimesta, mutta hän ei koskaan antanut sille paljoakaan mielenkiintoa.

DG: Hän todella sai parasta länsimaista lääketieteellistä hoitoa. Hänellä oli neljä leikkausta, jonka tekivät erittäin pätevät kirurgit, mutta se oli pahanlaatuinen kasvain, joka palasi takaisin. Ainoa asia, joka olisi voinut parantaa hänet, oli amputaatio. Hän otti sellaisen linjan, että kieltäytyi käsivartensa amputoinnista.

Sinun ei pitäisi kuitenkaan saada sellaista vaikutelmaa, että hän halusi kaikkea tätä hoitoa. Kun häneltä kysyttiin, mitä pitäisi tehdä, hänen vastauksensa oli 'Antaa luonnon kulkea omaa lantuaan'.

Paikalle lääkärit järjesti ashramin viranomaiset ja kannattajat, jotka eivät halunneet nähdä hänen kärsivän. Bhagavan hyväksyi kaikki heidän hoitonsa, ei siksi, että hän tunsu, että hänen tarvitsi parantua, vaan koska erilaisia hoitoja tarjottiin kiintymyksen tekoina. Allopaatit, homeopaatit, ayurvediset lääkärit, luontaishoidon asiantuntijat ja yrttiparantajat kaikki tulivat ja hän hyväksyi kaikki heidän hoitonsa. Häntä ei oikeastaan paljonkaan kiinnostusta tehosivatko ne vai ei, koska hänessä ei ollut jäljellä ketään, joka voisi sanoa 'Halua tämän tapahtuvan' tai 'En halua tätä'. Hän salli kaik-

kien, yksi kerrallaan, leikkiä hänen kehollaan. Hän antoi kirurgien leikata hänet auki; hän antoi yrttiparantajien laittaa hauteita päälle.

jd: Tietyissä mielessä hän eli näin koko elämänsä. Hän periaatteessa antoi koko elämänsä tapahtua.

DG: Kyllä. Hän luultavasti tiesi paremmin kuin lääkärit mikä toimi hänelle ja mitä ei, mutta hän ei sekaantunut asiaan. Hän antoi sitten heidän tehdä mitä he halusivat tehdä. Sieltä on eräs tarina hänen viimeisiltä päiviltään, josta minä todella pidän. Joku kylän yrttiparantaja tuli ja teki lehtikeitoksen ja laittoi sen hänen käsivartensa päälle. Korkea-arvoiset allopaatit olivat kauhuissaan. He uskoivat menettävänsä arvokasta aikaa kun tämä nippu lehtiä istui Bhagavanin käsivarrella. Lopulta he liittoutuivat tätä miestä vastaan ja pakottivat ashramin johtajan ottamaan hauteen pois, jotta he voisivat palata töihin leikkausveitsillään. Vaikka Bhagavan oli hyväksynyt tämän hauteen, hän hyväksyi myös päätöksen ottaa se pois.

Olen jo sanonut, ettei Bhagavan halunnut tuhlata mitään. Hän otti itse hauteen pois ja laittoi sen jonkun kaulaan, jolla oli siellä syöpäkasvain ja sanoi: 'No, saapa nähdä tekeekö se sinulle mitään hyvää'.

Tämä henkilö parani ja Bhagavan kuoli.

jd: Tavallaan koko hänen elämänsä oli elävä esimerkki täydellisestä antautumisesta 'elämän ottamalle suunnalle'. Minusta tuntuu, että tämä on viesti, joka ei aina paljastu, koska se on 'itsetutkimus', joka yhdistetään hänen nimeensä.

DG: Mielestäni avainsana Bhagavanin käyttäytymisen ymmärtämiseen on sanskritin termi *sankalpa*, joka tarkoittaa 'tahtoa' tai 'aikomusta'. Se tarkoittaa päättäväisyyttä seurata tiettyä toiminnan suuntaa tai päätöstä tehdä jotakin. Tämä on *sankalpaa*. Bhagavan on sanonut, että tämä on se, mitä erottaa valaistuneen olennon valaistumattomasta.

Hän sanoi, että valaistumattomat ihmiset ovat aina täynnä *sankalpoja*, täynnä päätöksiä siitä, mitä he aikovat tehdä seuraavaksi: miten he aikovat suunnitella elämänsä; miten he aikovat muuttaa nykyisiä olosuhteita hyödyttääkseen itseään eniten pitkällä aikavälillä tai lähitulevaisuudessa.

Bhagavan väitti, että todellisella *jnanilla* ei ole mitään halua saada aikaan mitään tässä maailmassa. Hänessä ei ilmesty mitään, joka sanoo, 'Minun täytyy tehdä tämä, minun täytyy olla näin'.

Kirjani otsikko *The Power of the Presence* (Läsnäolon voima) oikeastaan tuli vastauksesta tähän aiheeseen. Luen sinulle mitä kirjoitin:

Narayana Iyerillä oli kerran hyvin valaiseva keskustelu tästä aiheesta Bhagavanin kanssa, sananvaihto, joka antoi harvinaisen selvän käsityksen siitä tavasta, jolla *jnanin* voima toimii:

Eräänä päivänä, kun istuin Bhagavanin vierellä, tunsin itseni niin epätoivoiseksi, että esitin hänelle seuraavan kysymyksen: 'Eikö *jnanin sankalpa* kykene torjumaan opetuslasten kohtaloita?'

"Bhagavan hymyili ja sanoi: 'Onko *jnanilla sankalpaa* ollenkaan? *Jivanmuktalla* [vapautuneella olennolla] ei voi olla minkäänlaisia *sankalpoja*. Se on täysin mahdotonta.'

"Minä jatkoin: 'Mikä silloin on kaikkien meidän kohtalo, jotka rukoilevat teitä armahtamaan meitä ja pelastamaan meidät? Emmekö hyödy tai pelastu istumalla teidän edessänne tai tulemalla teidän luo? ...'

"Bhagavan kääntyi ystävällisesti puoleeni ja sanoi: '... henkilön huono karma vähenee huomattavasti, kun hän on *jnanin* läheisyydessä. *Jnanilla* ei ole *sankalpoja*, mutta hänen *sannidhinsa* [läsnäolonsa] on kaikkein suurin voima. Hänellä ei tarvitse olla *sankalpaa*, vaan hänen hallitseva läsnäolonsa, kaikkein suurin voima, voi tehdä ihmeitä: pelastaa sieluja, antaa mielenrauhan, antaa jopa vapautuksen kypsille sieluille. Hän ei vastaa sinun rukouksiisi vaan imeytyminen

hänen läsnäoloonsa. Hänen läsnäolonsa pelastaa sinut, torjuu karman ja antaa sinulle siunauksia jos asia niin vaatii, [mutta] tahattomasti. *Jnani* todella pelastaa opetuslapset, mutta ei *sankalpalla*, jota ei ole hänessä olemassa, vain hänen hallitsevan läsnäolonsa, hänen *sannidhinsä* kautta."

jd: Onko tämä sitä, mitä Dalai Lama ja buddhalaiset kutsuvat 'myötätunnoksi'?

DG: En tunne tarpeeksi buddhismia kommentoidakseni tätä.

'Ei *sankalpoja*' tarkoittaa sitä, että valaistuneella olennolla ei ole tunteita tai ajatuksia, kuten esimerkiksi, 'Minun täytyy auttaa tätä ihmistä', 'tätä henkilöä on välttämättä autettava' tai 'tämän tilanteen on välttämättä muututtava'. Kaikki on täysin OK sellaisena kuin se on. Pysymällä tässä tilassa, jotenkin energia, läsnäolo, luodaan, joka huolehtii kaikista tulevista ongelmista.

Se on kuin työpöytä ulommassa toimistossa. Kaikki tulevat pyynnöt käsitellään, ja käsitellään hyvin tehokkaasti ulommassa toimistossa. Ovi sisempään toimistoon on kiinni ja sen takana *jnani* istuu pöytänsä ääressä koko päivän tekemättä yhtään mitään. Kuitenkin, pysymällä luonnollisessa tilassaan energia luodaan, joka jotenkin käsittelee kaikki pyynnöt, jotka tulevat sisään. *Jnani* on oltava siellä sisemmässä toimistossa, vain olemalla itsensä,

koska jos hän ei ollut siellä, ulompi toimisto ei kyennyt toimimaan lainkaan.

jd: Se vahvistaa perinteisen ajatuksen, että sinun täytyy mennä ja istua valaistuneen luona.

DG: Olen samaa mieltä, mutta tällaisia ihmisiä on vaikea löytää. Mielestäni heitä on hyvin vähän.

jd: No niin, luulen, että sinun näkemykselläsi on joitakin arvovaltaa, koska olet asunut täällä noin kaksikymmentä vuotta.

DG: Kaksikymmentäviisi vuotta.

jd: Näiden kahdenkymmenenviiden vuoden aikana olet tavannut monia ihmisiä, jotka olivat Bhagavanin luona. Sinulla on epätavallinen, analyyttinen tapa tarkastella asioita; olet suorittanut omaa harjoitustasi täällä ja olet palvellut useita tämän linjan opettajia. Sen pitäisi riittää antamaan sinulle joitakin valtuuksia puhua näistä asioista.

DG: Minulla on mielipiteitä, mutten ole asiantuntija. Älä yritä tehdä minusta sellaista. Voit löytää monia ihmisiä, jotka ovat olleet täällä kaksikymmentäviisi vuotta tai enemmän eikä yksikään heistä

ole kanssani samaa mieltä. Olet täysin vapaa menemään ja kuuntelemaan heitä ja uskomaan mitä heillä on sanottavaa.

jd: Onko jotakin muuta, mitä haluaisit sanoa, joka jotenkin esittäisi pähkinänkuoressa sen, mitä olemme puhuneet?

DG: Etsi opettaja, jonka mieli on kuollut ja vietä niin paljon aikaa kuin on mahdollista hänen läheisyydessään. Se on minun neuvoni kaikille, jotka harkitsevat vakavasti valaistumista.

jd: Sepä mielenkiintoista. Tapasimme Rishikeshissä opettajan, joka sanoi periaatteessa saman asian. Hän sanoi, 'Sinun täytyy löytää Guru'.

DG: Se on rajallista, mitä voit tehdä itse. Todellisen Gurun läheisyydessä istuminen antaa sinulle enemmän hyvää kuin itsekseni mietiskeleminen. En kuitenkaan sano, että mietiskely ei ole hyödyllistä. Voimakas mietiskely puhdistaa mieltä ja se voi johtaa sinut pätevän Gurun luo, mutta oleminen Guru luona on kuin rullaisi mäkeä alas pyörällä sen sijaan, että polkisi ylämäkeen.

Papajilla oli mielenkiintoinen käsite. Hän sanoi, että jos mietiskelet tarpeeksi intensiivisesti, voit kartuttaa *punyia*, jotka ovat hengellisiä väripisteitä, jotka jotenkin ansaitsevat sinulle oikeuden istua oivaltaneen olennon läheisyydessä. Hän sanoi kuitenkin, että kun olit tullut oivaltaneen olennon läheisyyteen, oli hedel-

mällisempää istua hiljaa tekemättä mitään ponnistusta. Kun istut sellaisen olennon läheisyydessä, se on Itsen voima tulossa ulos ja läpi tämän henkilön, joka saa sinut etenemään pidemmälle, ei mikään, minkä sinä teet siellä.

Uskon, että Bhagavan olisi tästä samaa mieltä. Kerran hän kertoi eräälle kannattajalleen, 'Pysy vaiti. Bhagavan hoitaa loput.'

jd: Kiitos.